AUTHOR JACOB BEN ASCHER

NO. 208

TITLE טור אורח חיים
[TUR ORAH HAYYIM]

RR

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

IMPRINT HIJAR, 1485

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

CALL NO. GOFF, HEB-51 ; ACC. 156 457

DATE MICROFILMED

C2399

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.
A DIVISION OF XEROX CORPORATION

הראשון החלק

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

החלק השני

החלק השלישי

החלק השני

החלק השלישי

תקכה סדר תפלת שם ימים של עצרת

תקכו קלטות יש חיסור מלאכה שוש ריחון ושם
ועקין על הריחון ומנהגין על הקש וחיסור
מוקצה ומלא שוש טוב ולבוש קטן שושב

תקל שורת נעים חיק ושלף והזמון ושלש יפעיות
על שיבחוק

תקלא ריחיית שמן לאכל ומריעות חמנה ותלשות
קמיר והכשרו והכינם מלא קופת עפר וחי
זו בקיעה שוחטין וריחיית מומין

תקלב קפסם הטער ומלאכת ומלאכת הלחם
ושלשול הטלג

תקלג לקיחת הכשר ומלאכת ומסקל ומציית מת
יד ומלאכת הריחם והרבלעם

תקלד פקוע הטעם והבחין מהקדקד עד
בחבר ובמה מסיקין

תקלה הוצאת הלחם והקומו וסדור הקדרה על
ובלי זה הקדרה מבשלין ולין לחל פריחי

תקלו חיסור משוש למיטרו ובלי זה עמן מלאכת
תקלז ריקת הבלען ומלח והריפות וחיסור מלאכת
הבלען שהגם בקדרה

תקלח חלבת טי לתוך הקדרה עם חוכל

תקלט מריחת קמח והדרקרית והפרפרת חלה ומצה
קפת ולחם לנקמח עם קמני

תקמ קיסק הקמור והבריפתו ומלאכתו ובלי זה תמור
חופין

תקמא שמן רעמ ושמר חרם וחיתך הטיל לבל

תקמב מכבדי חוכל נפש מלאכת הבריפת תמור ושפור
שבשבר והשחוה סכין

תקמג עשיי מהורה לחמש בה ומונחר בה ורחיצ
וטבול לחם וכלים

תקמד חיסור משוש לבלעים ולעגים

תקמה מצה שמורה מע וקשורה תרגלת
ומלאכת בה מעשה וחפרוח שמור מע והסדין

תקמו בקיעה של תרגלת ושל מצה בה מעשה
ומלאכת מלאכת בה

תקמז כמו לשקה ובקיעת והלקת והסרת קפיפה
ותקון פתילה וכל לשקה כיוצא שיבואר

תקמח מי שהטיח חורון לשרוץ מיבר שבת מעם
במיחובר לו חוץ לתפוס ולין כדי שיעשו

תקמט מלה מעשלין שמן ולין מעשלין לוחת

תקנ מיתר קשיה מלחמת ישרצ ומי ומלמי כלי
מלא ומלילת שעורים שלין לבקעת

תקנא לין הוצאה ולבוש ובקעת מעשה מוקצה

תקנב סילוק הריסין וחוחמות שבכלים וקטימת
קיסם לשתם בם שמו ועם בשמיש וקטרי
מ ילי

תקנג לין כסדר הסת ולין קמטות

תקנד הכנת פרות שבריחם מעשה קמטר
ונתינת כלים תחת הלגף

תקנה יציאה בכם ושומלה במקשורה בה קרמיל

תקנו קילור וקונדית בקמה

תקנז נבריס הלסורים מפוס שפות וכל לישב

תקנח לין הלאת יש ונטיית נרקב וחלקה

תקנט לין מלת שש רחון ושש שש

תקס לין שרוף הבשלין

תקסא לין שרוף חברות ותחומין ושרוב מיום
לשבת על המלי

תקסב מעשה שמיחת יש ושמוש

Table of Contents

תקנ"ל נגר הלוכ במיטה כגון קפיצת
קשרק ובשרק וכל מלאכת קשה "
תקנ"ה נגר הלוכ בהמה וכגון מלאכת במועד
תקנ"ו קשיית סחורה ומכרה ושלוחה ומשיכה
וקשיית יין לנשרך שהיה כל הקשה "
תקנ"ז לימוד בני ובתיקון הגוף ומריס "
תקנ"ח יין הקר מלאכת הדיוט "
תקנ"ט לימוד כל מלאכ והקר למי שאין לו למוד
תק"ם לימוד לאשה לני וקיבלת במיטה "
ובהלום
תקמ"א קיתר נרס רגס ולימוד נרס יחיד "
תקמ"ב קיתר כתובה וכתנת תשלום וקמטין
וטוויק לנשרך שעת וטין ושכנין "
תקמ"ג יין כמשת פשיס ותכשיטין "
תקמ"ד יין הספד וקריעה וקטר הגת והבדלה
תקמ"ה מת ל מת בנגל וקולס הרבה ושמע
שמועה לחוקק בנגל "

הלכות טבאב

ותעטית שלח לנשל בתעטית ין בתגוו
ושלוח בתשמי ועשרה בטבת "
תקמ"ו שנת שחל טב בתבה והבדיס לחסוריס
מדיח ומטעת בשר ויין מגיו בתגוו "
קמ"ח לימוד בשר ויין ושט תבשילין בשעריה
קמפסקת ומה הן שט תבשילין ולח חל
בשבת "
תקמ"ט הבדלי הקוקנין בטב וקיתרן ולח בשב
השל"ב קיתר תפלין ושטת ט ' ולין נדיך
עטיפת קרלם וכפיית קמיטה "
תקמ"ג הבדלה להשנה בלח שחל בשבת "
תקמ"ד לין לזכירת יומן קמיחוד "
תקמ"ה לימוד לחסלת בשר ויין עשירי ויום עשירי
תקמ"ו סדר קיום ולח ים לחכל לחומלה ולח חל ט
בלח בשבת ונלוקה שש ר ולילעם מילה

תקנ"ה נגדים לחסורין בשבל חורבן מקש
תקנ"ו קריעה לרואה ערי ישראל בחורבן
וילושלם ושל קיבוץ
תקנ"ז קבלת קהעטית וקשלשיתן והעטית שעות.
תקנ"ח לימוד מקבלן ולח מקבלן בהדיוט
תקנ"ט קיתר לחשלה ושהיה בשל קהעטית "
תק"ם זכירת עבודן שחיל ולח יכול לומר ב מעות
תקמ"א זכירת עבודן שבל בתעטית בשבר ובקעקרין
תעטית בשבר ושיר קהפלה ושבל שלח
מתעטף
תקמ"ב לין מטעמית בגוס קהעטית "
תקמ"ג שכח ולכל בגוס קהעטית לו שהוכר
לנוחו ולפרקו והעטית קשס בשבת ולין
קמטת בשבר בשבל
תקמ"ה קמתעטף על שריה ועבדה ובשן שמתעטף
על גוס דבר ובשבו "
תקמ"ו מי שהדר להתעטפות סך ימיס ולילעם בקס
שבשות וימיס טובים ורלש "
תקמ"ז מי שרלוי להתעטפות ושלח להתעטפת
לין עשרי העט בשבת ולחבדיל וחכוך
ופשיס וקשלשה לגי שמתעטף בגוס שהי "
בשלה יעלה התעטית
תקמ"ט קהולך מעיקוס שמתעטף לפקוס שלין
מתעטף לו לילוב ולחסו לפרוס יין הבשב
תק"ע סדר התעטה שמתעטף על בגדיס בלין
שהרש ובבר לחר שית ולחס מתעטף שר
בגדיס ובשבו
לחתק"ע התעטה על שלח שרוה בשבת בגדיס שלין
שהרש ובבר ומשלשה בגדיס ורוח ולחל
ושלוח לילוב לשה ושיקון קיקון ולשוב
קשחורה
תקע"ב תפלה על כל שרלה ורוב בגדיס
תקע"ג לין התעטית ותפלה לשדר על שרוב
תקע"ד סדר לגדיס שמתעטפין בקס וכשוב מ

תרנ מלקות נר של שבת כפור ונטי גלוית
נשים הכנסת

תרנא לישוב מלאכה והתר קטנית ירק ופשיעת
לחמים

תרנב לישוב לחלק ושתיה ושיורי ושרופין

תרנג לישוב ריחוק ושלהי בעל קרי ושחיט
ידיט טמאות

תרנד לישוב סיכה ונטילת הסנדל

תרנה השמים הימצוק והרוחק קרי

תרנו ריחוק הטיפוקות ובימה מוהרין ובימה
לחסורין

תרנז שכרות ומטקות מתעסות ומשלשות
ושברה שהרייק ולחם שהחלוק

תרנח לין מלחשלין לחולה ושלהי ולמי שלחזו
בלעמים והזכרת יום הכפורים לחל
לחשלתן וכל הלטתו

תרנט כל כהלי וזמן והתרה לעבריין ושהל
הפלת ערב ולח חל בשבת ולהטעיד סנן
לשבת ולטעות כל הזיק ולמי שירות
והשבחות כל הלנה

תרס סדר הפלת שחרית וגריך להקדים שה
מוסף קודם שבעה שעות

תרסא סדר קדוש והבדל קמוקף ומחדי ושל טבל

תרסב סדר מעמדת יום הכפורים

תרסג סדר נעילת ומעמד

תרסד עדות והבדלה והתקיעה ומי שעשה ב
ימים יום הכפורים

הלכו סוכה ולולב

טעם למצות סוכה ולמה בחרו הקדמונים

תרסה סוכה שהחת הילין

תרסו הילן בשלה בסוכה לו שפורש ב"ק סלין
לשותה

תרסז סוכה שהחת סוכה וסוכה בשפוע

תרסח לין מלכטלין בגבר שמקבל טומלה או
שלין בגזוז מן הלרן ובחשלה ובשפרים ולין
מחבלת ושלה כל הקבלי שפשוטן ופרם
עשה סלין

תרסט מעון הלפחות והכשרן כעין שכך על גב
קונדסין ועל גב לחי ופסי שרלות ועל
גב כרש הימוק וסיוך לחכשרה ושלל
מיט לפחות

תרע הכשר הסכך בעשן גלת מרובה ושלו
יהיו לו טפח ולו דק מלוד וקנה שלה וקנה
יורד וסכך בשפולין וקנה שעשן כמוכן
וקנה שיוכלין לחורי הסוכה והקשויה
כמין גריף

תרעא שיעור לויר וסכך פסול בלמצע ומן
הכר עשן פסולן ומצטרפין

תרעב שיעור גובה הסוכה למעלה ולמטה ולה
גובה מלשיעורה ומלטרפה לו שיהיה
גבוהה כשיעורה ומעטה

תרעג שיעור מסכך ולה רלחו ורוסו
ושלפחו יעשה לה

תרעד סוכת גנבך ורק בה והלוטה בגרים

תרעה סוכה ישנה ושהי סוטה שלו מגרים ז
לפחות מזו

תרעו מעשין סוכה בתוך היהב ויוכלין בשלחן
ולה בגוזלה

תרעז לישוב עלי סוכה ומויק ובלי וה עשן
מועיל הקנלי

תרעח מלוה לישב סוכה ובלכתה ולי זה
לבריס בלילין סוכה ולה סיק לחוכל בה
לו יהן וילדו בשמיים

תרעט מי הפטורין מסוכה

תרפ סדר הפלת עלבית

תרפא סדר הקידוש ולה קול מלטוע ובלכת

א יהודה בן תימא אומר

١ ורא

ואמר ר' יוחנן משום ר' שמעון בן יוחי, מנין שאין מעמידין את התינוק אצל הכותי? שנאמר "כי יסירו את בני מאחרי ועבדו אלהים אחרים".

ג ובכניסתו

ד וירחץ

ה ויכוין

ו וברך

ז וכל היום

ח ומיד

ט כלמיני גדים

י טלית

יא מצות ציצית

יז שיעור

סומא יח לילה יט אין כ הלוקח כא יציאת כב העושה כג הרולך כד אעפי

יב **ואם**

יג **ארבע ציציות**

יד **השואל**

טו **מותר להטיל**

יז שיעור

יח לילה

יט אין

כ הלוקח

כא ציצית

כב העושה

כג ההולך

כד אעפ"י

יב ואם

יג ארבע ציציות

יד השואל

טו מותר להטיל

ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק משום זקנים משום נביאים הלכה למשה מסיני שיהא אדם מתפלל שמונה עשרה בכל יום.

שמקבלים מעטו ומתנ על משמש בשעת קס׳ לפסר שמקבלן כן ימשוש וירחיקם לחוץ על ג׳ היק עכויפתו תפיל
מלגמשימן גדולה מעשה שמ שמקום כבוד כל קטנה לכתו וירחיקם לחוץ וזכריקם לת כל מעשה יי׳ . נמ שלה
מנ׳ וח יחוטן וק קסריס ב׳ הרי הרי״ב לעשו שמקום יחסר יוד מפ בהקומעין ב פעמי כתו שעשה בפרס שעשה וחל
מעקו לשעשה שרי לכלקו וקיל מעלמעה קמעלן . ל שמעמן בן יוחלי לומ כל קומיל בשעה וזכה ורוחק פס שמקה
כתו קכל וריחקם לחוץ וכתו קקם לחי׳ שקיבלו הילכו ריש לקים לומ כל קומיל בשעה וזכה שמקמעלן ל שפס—
וח מלחות עבדים . שמ לחסר יחזיקו עשרה לכנסיס מכל לשומן קנים וקחזיקן בכבף לים יקומי בכל עת יקיו בגדיך
לבגס זו מעשה שע . ושמין על ריחסך ל יחסר זו מעשה תפלין . ל שיעור לומ כל מי שים ל תפלין בריחו ובגופו
ומעוזק בפתחו . ושעשה בבגדו מובטח ל שלא יחלו שמ וקיומו קימלום לת בימקדה יכתך . ולומר חוכה מלאך יי׳
סמב עריליו ויחלצס . וחזר שמתעטף בשעת . **כה יניח** תפלין מיד כדי שיקו מתמיין ל בשעת קס׳
ותפלה ליומ ל יוחנן קדוש לקבל עלש שול מלגו שמים שמעק יפתה ויטול ידיו ויניח תפלין
ויקרית קס׳ ויתפלל ויומ שלה כל הקורין קס בלא תפלין כלו מעשר עלו שקר במצעין ל חייל בר לבוא לומר יוחנן
כלו הקריב שלה בלא מעכה וכן בלא נסכים לכל לס נסכה ונטול ידיו וקרית קס׳ ותפלל כלו בכה מובח והקריב
עלו כל הקרבנות שמ לרוץ בתקון כפו וחסובבה ט . וריחק לת ז שהיה מתקדק להיות כשהיה מעלי—
הבדלות והיה מעלים זה לחר זה על עטור שרצ בתפלה . וח היה מעשה ומעבר עטור שרצ בתפלה לפ
שתפלין מקריים פחר שמ פחרך חבוש עלך . ומקריין תפלין לשון פלשה שהן לוחות ועדות לכל רואיו שמשמה
שורק עלו דכתו וראו כל עמי הארץ כי שם יי׳ נקרית עלך . ודרשי׳ זו תפלין של ריחם . ויטין בהגר—יהן שמ
מקומם לקטן תפלין ל פרשו זו שים בהן יחוד שמו ויראת מגדי על הזרוע כנגד הלב ועל קריחם כנגד המוח
כדי שהטור יראות מגדים על ידי נסים ונפלאות שעשה עמהם שמה מוריס על יחודו שהוא יחיד בעולמו וחל ל
מכח ומימשלה בעולמו ובתחתים לעשות בהם כרצונו . ויטין של יד תיכף . ויברך לקבן לקטן תפלין וחל
של ריחם . ויברך לקבן על מעשה תפלין לחפ שרצ בתפלה פסק שהין לפן לברך על שהיקן זו ברכה לחר שהיה
לקטן זו לכ יפסי בטקי בעטור שהו מברך על ריחם על מעשה תפלין וכן כתו רשי׳ ז׳ והרבה מהמיחברי וחל
קריחם ז׳ לקשים שים לברך ב׳ ברס׳ לף בלא קפסק . וחס קפסיק בעטור חוזר ומברך על של ריחם לקטן ופס על
מעשה תפלין ומברך עלהם משעה שהתחיל לקטן עד שעה שמקשר בריחו ובזרוע . ולח יפסיק בשהם לחפ
לעבות לימין יקח שמיק רבן וקלוסקה וחס דבר עברית קיל טהו וצריך לחזור ולברך כלפרש׳ . ורחיתי לחל קריחם
ז׳ שמיל לחר שקשר של יד על הזרוע היה מעשה של ריחם קודם שהיה צריך הרצועה סבב זרועו שהיה לומ כמן
סברכה שהיה חוזרת פס על של יד לין הכריח לברוך תחלה ומעטף וה לין לקפסיק בשהם וים לפעמי קקפסק
בכל מה שיוכל . וקבריכה סבב הזרוע לחקה מן המעשה . הילכ טוב לחזר לוחקה על לחזר שיהא של ריחם . וכל
שעשה שמשה שוה מברך וחפ לח כשמעמו מעקומם ומשמשים בהן להזדרים למקומם צריך לברך . **כן**
ואם לין ל שלח לחזר מן של ריחם לון של יד מעשה ומברך שכל לחזר מעשה בפני עצמה . ומברך
על של יד כשהיה לברך לחזר ועל של ריחם כשהיה לברך ב קבריכו וחפ לח ים ל שהיקן וים ל לוכם
לעפ שהיו יכול להטה שהיקן כמן שצריך לנחת לברך וחיו יכול להתעכב יכול להטה לחזר מקן שהיקן מעכב
זו הלכ זו . **כן מקום** קמהקן של יד הזרוע שמע בזמן הכשר שבפרק שמן הקמה לכתף ויהא לוחקם
מעט לנד יעין בעטן שכשיתף הזרוע למעלה יהיו כנגד עט . ולח יהיה לבר חוכן בשהם—
לבשרו . ולחזר ד ומיה מעטה בשהיקו שקוה ימין של כל לחד . ופ קר יהיה מפריס מוקה בשעשה כל מי—לכתפ

לב ואם נתקלקל

מג אסור

מד אסור

מה יסדר הברכות שתקנו

מו ברכת התורה

נא ואם בא לבית

נב ועמד

מה ומה

מט וקבעו

נ ברוך שאמר

[illegible]

[illegible]

פח בנדון כיצד

צב ויכון

צג ולא

צד ולא ינהה

צה מחשבתו

פט נופו

צ ובבואו להתפלל

צא ובקומו

קכ המתפלל

קכא כל הפטורין

קכב אמר אלעזר

קט ברכה

היוצא לדרך

הנכנס

קח ויסמוך

נרסינן

קי ברכה שניה

תאנא בטל

דף שמיני

דף תשיעי

דף עשירי

קכ ולאחר

קכב ובשניץ

סב למודים סודין מעמו הקבור נגרסין סדרולמי הכל סדיון עס
הקבור בקולקה · כתב הרס בעזל ומס סיהו יוהר מילי וליקו מעמע
כן סדרולמי ליאית הקס מעמק בליחל סמחק יוהר מדלי והקעברו · ל יוחנן מעמע דקלי חוקי ליחל סב לעס סיין
הקעברה לעל נסב ומעטעס זה חין שיחיל להתפלל עלי לס כן יוכל לנעור קודס שיניע סב למודים כדי שלא יהיו נג יוס
כטפר לס לימו מעמחוק עס הקבור · ולס הקהיל והקיע סב למודים והוי בלמעכע ליחת ימן הברכת ישס · הכל
לס קוי בתחלת ברכה לו בסופה לע ישחק עלי בלחנות לו בקולקה · והי לקטין הכרכע בקולקה הרי זה מעכע
מוקמי עיה בקולקה סבהלל והברכת קימון · נגרסין בסוטה בפעה סבב לומע מודים הקעס עיה הא לומרי מודים
לסחמו לך ופלגי בה לימודלי טובה ולסיקלע לומע רבון הילכך טעריקו להלקו וזה כוכיה מודים לסקמו לך
שלוקה קוי יי עלקימו שלקי כל בסר ולע עד שלא מודים לך · ובדולמי חותס בלי עי הקולקות וכן היה כוכע
לס קריס ז"ל ובשניץ לברכת בהעס לס יס עס בהעס מפלקין בפוקס ולס לין עס כ.טס יומר
קוי ברכת בהעס · כתב בעל המעקין ברכת בהעס לכוה שיהי לומרה ועס בעבור
יס שלין לומרין לוחה וביבריס שעין בע בגל ובע לרן ישרע לכמי מודה סב לומר ברכת בהעס בגול ס
לכמי מעברב שלש בעבור לומר ושמו לת שמי שלכור לקוכר הקס שלא לס כן היה כהן · למעלה מוה שלכור
שיהי לקרוחה ומכל מקוס כל הקעלת הקס לכמי מודה וקורין לוחה בקורלי בתורה · עד כלן · וכתב עוד על עס
רבי ז"ל שלין לשלש בעבור לומר פסוק ושמו לת שמי שכבר בקבו ברכה המשולשת בתורה וכבר לומרע
המשולשת ומה לפו לקוכף עוד ושמו לת שמי · כשס שלין לכו לומרין כה הברע לת בע ישרע שבעקס כהן
עשוק ולס לעון ברכה · לבל רב עמרס כתב ולס לין עס בהעס לומר שלהיכו ושלי לעתיכו ברכו ברכת
המשולשת בתורה ולומר לע עד שיבלה לין עס קולקה מפי הקבור · ושלש לעוכן ושמעין עס פעקס כלפי ה' יכל ולחוריקס כל פי
מעבדה ומבהעס ין המעין · כל בהן שלין בע לחל ין לקבריס המעכעין ברין לשלח כפו ולס לי בו בהכ
עבר בשלבה עבה הברע לומר לקס · ושמו לת שמי · כשס שלין לכו לומרין כה הברע לת בע ישרע שבעקס כהן
ברכת לומר לקס ומתרגמין כל ימרון לעון · לבל לס לימו עס לימו עבר · כתב הרב רבי פרץ שלס לין עס
שלא לחל לימו עבר לילמיני שה מלומר לקס ממעכע לוקין לרבעס ולימו נרלה לקס על לחהן ובעו קלי · ושרו
לומר לקס לכל לחל מקס ולס קוי בוסף כפו מהברך בכתי ולחברכה מברכך וכן מעבדי יהיין מעבדי שוו קיי
מעלכות רבן וזכן בן זכלי שלא יעלו לעוכן במעבדקס · ויכול ידיו ויברך על נטילת ידיים · וכתב הרס במשל שבריך
לעכול ידיו עד קסרק כיון בעבודה וכשמחיל שב רבה כל כהן וכהן שבעת הכנסת נעקר מפקומו לעלות
לעוכן · ולקי לס יניע עד סיסיים שב רבה ספר לימי טון שעקר רגש בשקחיל לבל לס עקר רגש ברגל
שובלי יעל"ה וכ ושעקר רגש לבע"ג חוץ יקירין מלפעך יי' לקי שהקוס ברכה זו שציוקנו לברך לת עמך ישרע
ברכה שלימה ולע יהיה בה מבשול טון מעבדה ועד עולם · ורבי פ שלא יתחיל בברכה עד שיעבור לעוכן וזה יתחיל
ויחזיר בה עד שיכלה לין עס קולקה מפי הקבור · ושלש לעוכן ושמעין עס פעקס כלפי ה' יכל ולחוריקס כל פי
קדוש ולבעבועתקס כפוסס לעוך כפיהם עד שבב מלמיס מודים ולזו לס קס שבע קולי לקס כהעס ומלחזירין
פעקס כ.טס הקעס · ולס קוי לחל לין קורלי לע שלא עלמו מלחזיר פעו

קבו מאן דהוי

קבו ולאחר

קכח ומתרגמין

קכט עלינו

קל בשני ובחמישי

קלח

אין קורין בתורה בפחות מעשרה גדולים בני חורין וקטן הקורא בעשרה ויהיו מקצתן ירין קורין בתורה ומחזירין לחזן על שיקריאם בניקוד וכרס נעול כתב קרין וטעה אפי בניקוד לוקח לאחת מאחורין לחזן על שיקריאם בניקוד

קלט מדלגין

בנביא ואין מדלגין בתורה פ שלח ילך מפרשה זו לפרשה לאחרת ' וקמ בסוף עשרה ליכא למיחש שמא התבל לעת קטומעטן לבל נראה עשרה כגון לאחרי מות ולך בעשור שכהן גדול קורא בזה קטפורים שסטקס מעטן לאחר מדלגין ובנביא מדלגין אפי בסוף עשרה וזה וזה בכלי אלא יפסיק התרגמן פ אלא יסיח בדבור אלא בכלי שיעשה התרגמן לזה פסוק שתרגם שאין כבוד לצבור לעמוד בשתיקה ' וכן אין מדלגין בס' בצבור מפני כבוד צבור ' אין קורין לאחד בסוף ספרי תורות מפני מה אל ירחיבו חסר קוץ לבל ג בצבורי בג ספרי כגון ריח טבת שאל לחיות בסוף

קמ בימי

חכמי התלמוד היו רגילין להתרגם כדי שיבינו הקהל ט לשונם קיק לרמי וחין הקורא רשאי לקרות לתרגמן יותר מפסוק אחד אלא קורא ג פסוקים אחד ומתרגמן וחוזר וקורא ג פסוק שט ' וחין המתרגם רשאי להתרגם על שיכלה הפסוק מפי הקורא ' ולא הקורא רשאי לקרות פסוק אחר עד שיכלה הפסוק מפי התרגמן ' וחין הקורא רשאי להגביה קולו יותר מן המתרגם ולא המתרגם יותר מהקורא ' והקורא חינו רשאי לסייע למתרגם שלא יאמרו התרגם כתי בתורה ' קטן מתרגם על ידי גדול אבל אין כבוד לגדול שיתרגם על ידי קטן ' כתי רב נטרונאי ז"ל שאין מתרגמין וחומרי אין אחד מרגילין התרגם לרגלן בלשון שלפו שהצבור מתרגמין אין יוצאין ידי חובתן אלא חייבין להתרגם לבל אחד אחד מהן מתרגמין להכעיס בפ נמי קן ואם מפני שאין יודעין להתרגם ילמדו ויתרגמו ' ואם אי מקום שרוצין לפרש לקן יעשאוה אחר מן המתרגם ויפרש להם כרצונם ' אבל קהעספות כיצד על קלח דתניא רבי אחוז בן אחוז חומר לא אחד בלשון התרגמין אבל במקום שיש התרגמין פוסק ' משמע שגם בימי חכמי התלמוד היו מקומות שלא היו מתרגמין מכאן שעל לעזאב שלפו שאין רגילין להתרגם ' וחומרי נמי טרוסלמי מעיה לחזן חומי רבגן נפקי להתעטלף וקדו ולא מתרגמין קלח לחומרא שאין קהתרגם מעכב ' ונראה שכן היו רגילין לפרש להמון קטם שהיו מדברים לחומית לבל נידין מפי התלמוד בתרגם טון שאין מדטעם לוחנו ואין שומר מקן לפרש לעם בלשון שיבינו היטב שמע תרגם

קמא נרסינן

שאין שתקנו ברוב הקהל קומעטן ספר תורה נפק דברות ושוב מי יכול זה כשקוץ פתח ווכח וחשוב בין פסוק לפסוק לאחר ובין בגדול לבגדול ספר לחומי ' נרסינן בפרק ובלו מיגלחין שון שנפתח ספר תורה לאחר לספר לחשוב בדברי תורה שלומר וכפתחו שומעו כל העם ואין שמיעה אלא שתיקה ' שלומר שמעו ולא שבו שמע וזה לחיתה בפרקין קומין דברות רבי אסות מקדר לחפה ונרים פרום בשעת קריאת התורה פרי ז"ל שהיה נרים בלחש וקול לחומרים אחרים לפני שמונה קולות נקולות לפני שמונה לחחרים מי שמוע לנבי נלחם שרי

الفصل الأول

الفصل الثاني

الفصل الثالث

קנג ויזהר

מלמתיקף עם חנוי דשמיע יתחייב לשטעה וסבינ בשם אחיו ושבר מעשה לא ישמע
על פיך · ומיקו יש בשהקף עמיו וכ יחייב לו שטעה יטל לקבלה ואחרי מי אחשב — ל
שיקר מלאחר ושקן מעשה בוש לילש שלא למעטר לקם דבר שמעקייש ושלא לקבות מקם דבר שאינו מעקייש ושלא
לקבל מקם חורון ושלא להושיע בלא דשית ושלא לפרעם מקם מלוה בשטר · והנך ימים לפני לילדן
לחסור לשחת ולתת טעמם וחסיקה ובעלה לין לחסור שלא יום לילש בלבד ומיקו לין כל לילש יטל לעמוד בזה ושם
רמ"ז לו להשרו שלין קנים שבאו מעבי טו ושוי טון שעקר פרנסתו טעמם ולחן מושלין ומותנן טעמם כל הקנק
ולי פרסינן מעשיקו בום לילש ליכא שרי ולעשו שלחן מלין לקם מעשית ולקם מותנן לוקם לעלמים שרי שלין
קנלמי קונן מקם לא מוי טו ולא הקרבות שלא לוכלו ושותו לוקן **קנד וכשיניע** שעה רמשית
יקבע סשולת ליעל רב פפא שעה ל ומן שעולה לכל קיי ולם קוח הע
ושעסק בתלמודו יטעטן עד שיעית להשלם שעה שיעית מלכל תלמידי חכמים ומעם ולילך לא יחל לקוי כוורך
לחב: לחמית · וקיי לא טושש מידי בפרק לחב לי טושש מידי בפרק שית לן בה **קנה וכשבא**
לעכל יטול ילין קוש ולחפל לחושן ולחו דוקק כלוכל פת שלא לכל דבר שיטלל
בעסקה ברין בטולת ילים לחב לל קמוטל ילין לפרות הלי זה מענני הלוח **קנו וצריך** שהר בטולתם
שכל קמוטל בטולת חייב הלוי · כלומרי לת מי נהו לת ל שעבר בן · מכל שולר
בטולת ילים וכל קמוטל בטולת ילים בח עדי עטות · ולמיל ודיקא לשעי שלא כל קמוטל בטולת ילים בעקר
מן הטעלם · ומיקו בלחה הקולטם למלחה פטורין מבטולת ילים דלחוש ולחפל שלשתן ברמטע יוסף שטול
בחפל לקיי לב יחמיר לחל מלחי מלל חפלי מיל ויקח ל מלל חפלי טומלה · ויברך על בטולת ילים לחפל
שלין מדרבנן שהבריח בטולה לחושן מפוש סכך תרומה פ שלא יבח לחטל הרומה בלא בטולה ושהם ילים
שעות לטומלה ופשלת קתרומה ומפוש מם הקיפו שיהל רבל שטול לחף לחושן · ולחפל שלא היה כריך ליחושן שלו
בא קיים לו טומלה שעקו שלא טעשו כן שלא יבח לחכל תרומה בלא בטולה ושייך לשיר ושמו בדבר שהוא מדרבנן
ולחי מעמה שלא לה תסור · ולא יברך עד לחר הבטולה לפני לכל מברטן מברכין עשהם קוש לעשייתן שלא הכל
שפטעי לין ילין כלות ולין יטל לברך קוש הילב הקיפו שלשתם יברך לחרי כן · ושוי טון מעברך קוש קטנב
קוי שאינו קוש לעשייתן אנם קטנב מן הטעה · ומנבם קיטב קוש שיבנע לחל לחבקו כל לחוכל בלא טנב ילים
כלו לחוכל לחם טומלה שלא · כגון שיהכל בבת ישרל לות לחטם לחטם לא מיש לחטם טומלה בני מעוריין
בלא טנב ילים ולא טעשלן בשי סלה לוית שרוש שלין מברך לבנבן **קנז אין** מוטלן לילים שלא מכל לחבל כל
קבלם כשרי לחר כל לחבלם וכל בלושם וכל לחטה · ושרי שיקח מלחיק רשש ולם קקב בטנם
מעקה שם שלם ישימו לוחם על מעקין יכנסו בתנם דרך קקב וקוח בגול מעקב שהטעקין שבתוך קכל יוצלין בו לחו
בטול מהנית כל · ולין מוטלן מעמו לילים ולחפ לם קוח מלחיק רשש מן קקב ולטעה ולוק שמוטל לדרך פמו
לטעלה דטה שטעמו מן קקב ולטעלה לימו לחסוב ככלומעלה שלין קטים בלין על ימו מקכל לחבל לם מוטל דרך
קקב שרי טון שלחיק רשש מעמו ולטעה · וכה בספר קטעה מקטן שלם יחזו לוותם תדית כל טעשו ומוטל
לפוטל מעמו לם יקיק רשש ל טל שיקב כלומרי זית · ולפלר לחק לטעטן טומלה מוטל לוותם לחבל
לטטן בטולה שהישרה בהטם מעקה טון שעקב בזה קשישר לימו לחסוב טל כל · שבר כל לו כל שלם לחפל לם
קוח מלחיק רשש לם לימו יטל לטביול על טטמו בלא שיטעקו לימו כל קילבך מעטה לם ל שקיל לחק לילן
מפטל · מעטה לחב לחפ לם קקה ומלה לטבול על טטמה ולקבל רשש מוטלן מטה · לחל ובפרה שקקן מוטלן
כח

קן רזבה

קנא ואחר

קנב ואחר כך

קנס וצריך

קס נרסינן

קסא אסור

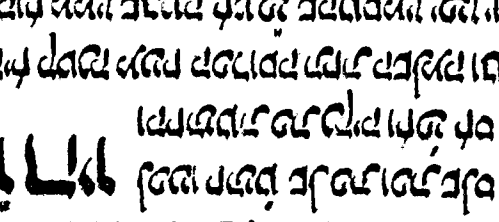

קסב אמ רב

קסג מי

קסד וינב

קסה ויבנע

ספר אלמוקנע

פרק ראשון בדיני הקדושין ובו ל"ב סעיפים
פרק שני בדיני הנשואין ובו ל"ב סעיפים
פרק שלישי בדיני הגירושין ובו ל"ב סעיפים
פרק רביעי בדיני הכתובות ובו ל"ב סעיפים
פרק חמישי בדיני מזונות ובו ל"ב סעיפים
פרק ששי בדיני יחוד ובו ל"ב סעיפים
פרק שביעי בדיני יבום וחליצה ובו ל"ב סעיפים

פרק ראשון בדיני הקדושין ובו ל"ב סעיפים

סעיף א. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

סעיף ב. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

סעיף ג. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

סעיף ד. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

סעיף ה. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

פרק שני בדיני הנשואין ובו ל"ב סעיפים

סעיף א. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

סעיף ב. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

סעיף ג. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

סעיף ד. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

סעיף ה. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק: כל המקדש אשה בפרוטה או בשטר, אף על פי שאמר לה: "הרי את מקודשת לי מעכשיו", אין לה עליו כלום עד שיתן לה מה שהתנה עמה. ואם מת הוא או מתה היא, אין יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה עד שיתקיים התנאי. ואם מת הוא ולא נתן לה, או מתה היא ולא קיבלה, יורשיה יורשים את מה שהתנה עמה.

קעב ואותו

קעג הביאו

קעד אמר רב פפא

קעח ואחר

קעט ואחר

קעה בני חבורה

קעו נמר

קעז ולאחר שנמר

קפב מי שאכל

קפג גרס

קפד נשים

קפה תר

שניה

קפון ברכה

קפו שלישית

קצד אבל

קצה שנים

קצו ג

קצו שמש

קיצור נדול

ראש על ר הלכות

רה ברך

רו על חמשת המינין

שנוי

רז אמליה

בראשית

ברא אלהים את השמים ואת הארץ׃ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים׃ ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור׃ וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך׃ ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד׃ ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים׃ ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן׃ ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני׃ ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה ויהי כן׃ ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי טוב׃ ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן׃ ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב׃ ויהי ערב ויהי בקר יום שלישי׃ ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים׃ והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על הארץ ויהי כן׃ ויעש אלהים את שני המארת הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים׃ ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ׃ ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי טוב׃ ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי׃ ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים׃ ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף כנף למינהו וירא אלהים כי טוב׃ ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ׃ ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי׃ ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו ארץ למינה ויהי כן׃ ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב׃ ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ׃ ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם׃ ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ׃ ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה׃ ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רומש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן׃ וירא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום הששי׃ ויכלו השמים והארץ וכל צבאם׃ ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה׃ ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות׃ אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים׃ וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה׃ ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה׃ ויצר יהוה אלהים את האדם עפר מן האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה׃ ויטע יהוה אלהים גן בעדן מקדם וישם שם את האדם אשר יצר׃ ויצמח יהוה אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע׃ ונהר יצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים׃ שם האחד פישון הוא הסבב את כל ארץ החוילה אשר שם הזהב׃ וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם׃ ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל ארץ כוש׃ ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא פרת׃ ויקח יהוה אלהים את האדם וינחהו בגן עדן לעבדה ולשמרה׃ ויצו יהוה אלהים על האדם לאמר מכל עץ הגן אכל תאכל׃ ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות׃ ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו׃ ויצר יהוה אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים ויבא אל האדם לראות מה יקרא לו וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו׃ ויקרא האדם שמות לכל הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא מצא עזר כנגדו׃ ויפל יהוה אלהים תרדמה על האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה׃ ויבן יהוה אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויבאה אל האדם׃ ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה זאת׃ על כן יעזב איש את אביו ואת אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד׃ והיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו׃

נח

ונחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר אל האשה אף כי אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן׃ ותאמר האשה אל הנחש מפרי עץ הגן נאכל׃ ומפרי העץ אשר בתוך הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמתון׃ ויאמר הנחש אל האשה לא מות תמתון׃ כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים יודעי טוב ורע׃ ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאישה עמה ויאכל׃ ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרות׃ וישמעו את קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן׃ ויקרא יהוה אלהים אל האדם ויאמר אליו איכה׃ ויאמר את קלך שמעתי בגן ואירא כי עירם אנכי ואתחבא׃ ויאמר מי הגיד לך כי עירם אתה המן העץ אשר צויתיך לבלתי אכל ממנו אכלת׃ ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואכל׃ ויאמר יהוה אלהים לאשה מה זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל׃ ויאמר יהוה אלהים אל הנחש כי עשית זאת ארור אתה מכל הבהמה ומכל חית השדה על גחנך תלך ועפר תאכל כל ימי חייך׃ ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב׃ אל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך והוא ימשל בך׃ ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך ותאכל מן העץ אשר צויתיך לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה כל ימי חייך׃ וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את עשב השדה׃ בזעת אפיך תאכל לחם עד שובך אל האדמה כי ממנה לקחת כי עפר אתה ואל עפר תשוב׃ ויקרא האדם שם אשתו חוה כי היא היתה אם כל חי׃ ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם׃ ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם׃ וישלחהו יהוה אלהים מגן עדן לעבד את האדמה אשר לקח משם׃ ויגרש את האדם וישכן מקדם לגן עדן את הכרבים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את דרך עץ החיים׃

ד

והאדם ידע את חוה אשתו ותהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש את יהוה׃ ותסף ללדת את אחיו את הבל ויהי הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה׃ ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליהוה׃ והבל הביא גם הוא מבכרות צאנו ומחלבהן וישע יהוה אל הבל ואל מנחתו׃ ואל קין ואל מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד ויפלו פניו׃ ויאמר יהוה אל קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך׃ הלוא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ ואליך תשוקתו ואתה תמשל בו׃ ויאמר קין אל הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל הבל אחיו ויהרגהו׃ ויאמר יהוה אל קין איה הבל אחיך ויאמר לא ידעתי השמר אחי אנכי׃ ויאמר מה עשית קול דמי אחיך צעקים אלי מן האדמה׃ ועתה ארור אתה מן האדמה אשר פצתה את פיה לקחת את דמי אחיך מידך׃ כי תעבד את האדמה לא תוסף תת כחה לך נע ונד תהיה בארץ׃ ויאמר קין אל יהוה גדול עוני מנשוא׃ הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ והיה כל מצאי יהרגני׃ ויאמר לו יהוה לכן כל הרג קין שבעתים יקם ויתן יהוה לקין אות לבלתי הכות אתו כל מצאו׃ ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ נוד קדמת עדן׃ וידע קין את אשתו ותהר ותלד את חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו חנוך׃ ויולד לחנוך את עירד ועירד ילד את מחויאל ומחויאל ילד את מתושאל ומתושאל ילד את למך׃ ויקח לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית צלה׃ ותלד עדה את יבל הוא היה אבי יושב אהל ומקנה׃ ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל תופש כנור ועוגב׃ וצלה גם הוא ילדה את תובל קין לטש כל חרש נחשת וברזל ואחות תובל קין נעמה׃ ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמען קולי נשי למך האזנה אמרתי כי איש הרגתי לפצעי וילד לחבורתי׃ כי שבעתים יקם קין ולמך שבעים ושבעה׃ וידע אדם עוד את אשתו ותלד בן ותקרא את שמו שת כי שת לי אלהים זרע אחר תחת את הבל כי הרגו קין׃ ולשת גם הוא ילד בן ויקרא את שמו אנוש אז הוחל לקרא בשם יהוה׃

ה

זה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה אתו׃ זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את שמם אדם ביום הבראם׃ ויחי אדם שלשים שנה ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את שמו שת׃ ויהי ימי אדם אחרי הולידו את שת שמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלשים שנה ומת׃ ויחי שת חמש שנים ומאת שנה ויולד את אנוש׃ ויחי שת אחרי הולידו את אנוש שבע שנים ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי שת שתים עשרה שנה ותשע מאות שנה ומת׃ ויחי אנוש תשעים שנה ויולד את קינן׃ ויחי אנוש אחרי הולידו את קינן חמש עשרה שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי אנוש חמש שנים ותשעים שנה ומת׃ ויחי קינן שבעים שנה ויולד את מהללאל׃ ויחי קינן אחרי הולידו את מהללאל ארבעים שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי קינן עשר שנים ותשעים שנה ומת׃ ויחי מהללאל חמש ושישים שנה ויולד את ירד׃ ויחי מהללאל אחרי הולידו את ירד שלשים שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי מהללאל חמש ותשעים שנה ושמנה מאות שנה ומת׃ ויחי ירד שתים וששים שנה ומאת שנה ויולד את חנוך׃ ויחי ירד אחרי הולידו את חנוך שמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי ירד שתים וששים שנה ותשע מאות שנה ומת׃ ויחי חנוך חמש ושישים שנה ויולד את מתושלח׃ ויתהלך חנוך את האלהים אחרי הולידו את מתושלח שלש מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי חנוך חמש ושישים שנה ושלש מאות שנה׃ ויתהלך חנוך את האלהים ואינו כי לקח אתו אלהים׃ ויחי מתושלח שבע ושמנים שנה ומאת שנה ויולד את למך׃ ויחי מתושלח אחרי הולידו את למך שתים ושמנים שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי מתושלח תשע ושישים שנה ותשע מאות שנה ומת׃ ויחי למך שתים ושמנים שנה ומאת שנה ויולד בן׃ ויקרא את שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה יהוה׃ ויחי למך אחרי הולידו את נח חמש ותשעים שנה וחמש מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל ימי למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה ומת׃ ויהי נח בן חמש מאות שנה ויולד נח את שם את חם ואת יפת׃

ו

ויהי כי החל האדם לרוב על פני האדמה ובנות ילדו להם׃ ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו׃ ויאמר יהוה לא ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה׃ הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם המה הגבורים אשר מעולם אנשי השם׃ וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל היום׃ וינחם יהוה כי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו׃ ויאמר יהוה אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים כי נחמתי כי עשיתם׃ ונח מצא חן בעיני יהוה׃ אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את האלהים התהלך נח׃ ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת׃ ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס׃ וירא אלהים את הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ׃ ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא לפני כי מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את הארץ׃ עשה לך תבת עצי גפר קנים תעשה את התבה וכפרת אתה מבית ומחוץ בכפר׃ וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה׃ צהר תעשה לתבה ואל אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים תחתים שנים ושלשים תעשה׃ כי אני הנני מביא את המבול מים על הארץ לשחת כל בשר אשר בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר בארץ יגוע׃ והקימתי את בריתי אתך ובאת אל התבה אתה ובניך ואשתך ונשי בניך אתך׃ ומכל החי מכל בשר שנים מכל תביא אל התבה להחיות אתך זכר ונקבה יהיו׃ מהעוף למינהו ומן הבהמה למינה מכל רמש האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות׃ ואתה קח לך מכל מאכל אשר יאכל ואספת אליך והיה לך ולהם לאכלה׃ ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה׃

ז

ויאמר יהוה לנח בא אתה וכל ביתך אל התבה כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה׃ מכל הבהמה הטהורה תקח לך שבעה שבעה איש ואשתו ומן הבהמה אשר לא טהורה הוא שנים איש ואשתו׃ גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על פני כל הארץ׃ כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה׃ ויעש נח ככל אשר צוהו יהוה׃ ונח בן שש מאות שנה והמבול היה מים על הארץ׃ ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התבה מפני מי המבול׃ מן הבהמה הטהורה ומן הבהמה אשר אינה טהורה ומן העוף וכל אשר רומש על האדמה׃ שנים שנים באו אל נח אל התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את נח׃ ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על הארץ׃ בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום בחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו׃ ויהי הגשם על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה׃ בעצם היום הזה בא נח ושם וחם ויפת בני נח ואשת נח ושלש נשי בניו אתם אל התבה׃ הם וכל החית למינה וכל הבהמה למינה וכל הרמש הרמש על הארץ למינהו וכל העוף למינהו כל צפור כל כנף׃ ויבאו אל נח אל התבה שנים שנים מכל הבשר אשר בו רוח חיים׃ והבאים זכר ונקבה מכל בשר באו כאשר צוה אתו אלהים ויסגר יהוה בעדו׃ ויהי המבול ארבעים יום על הארץ וירבו המים ויישאו את התבה ותרם מעל הארץ׃ ויגברו המים וירבו מאד על הארץ ותלך התבה על פני המים׃ והמים גברו מאד מאד על הארץ ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל השמים׃ חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים׃ ויגוע כל בשר הרומש על הארץ בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על הארץ וכל האדם׃ כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו׃ ויימח את כל היקום אשר על פני האדמה מאדם עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים ויימחו מן הארץ ויישאר אך נח ואשר אתו בתבה׃ ויגברו המים על הארץ חמשים ומאת יום׃

ח

ויזכר אלהים את נח ואת כל החיה ואת כל הבהמה אשר אתו בתבה ויעבר אלהים רוח על הארץ וישכו המים׃ ויסכרו מעינות תהום וארבת השמים ויכלא הגשם מן השמים׃ וישובו המים מעל הארץ הלוך ושוב ויחסרו המים מקצה חמשים ומאת יום׃ ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט׃ והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים׃ ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את חלון התבה אשר עשה׃ וישלח את העורב ויצא יצוא ושוב עד יבשת המים מעל הארץ׃ וישלח את היונה מאתו לראות הקלו המים מעל פני האדמה׃ ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה ותשב אליו אל התבה כי מים על פני כל הארץ וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל התבה׃ ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את היונה מן התבה׃ ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ׃ ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את היונה ולא יספה שוב אליו עוד׃ ויהי בשנת אחת ושש מאות שנה בראשון באחד לחדש חרבו המים מעל הארץ ויסר נח את מכסה התבה וירא והנה חרבו פני האדמה׃ ובחדש השני בשבעה ועשרים יום לחדש יבשה הארץ׃ וידבר אלהים אל נח לאמר׃ צא מן התבה אתה ואשתך ובניך ונשי בניך אתך׃ כל החיה אשר אתך מכל בשר בעוף ובבהמה ובכל הרמש הרמש על הארץ הוצא אתך ושרצו בארץ ופרו ורבו על הארץ׃ ויצא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו׃ כל החיה כל הרמש וכל העוף כל רומש על הארץ למשפחתיהם יצאו מן התבה׃ ויבן נח מזבח ליהוה ויקח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור ויעל עלות במזבח׃ וירח יהוה את ריח הניחח ויאמר יהוה אל לבו לא אסף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו ולא אסף עוד להכות את כל חי כאשר עשיתי׃ עד כל ימי הארץ זרע וקציר וקר וחם וקיץ וחרף ויום ולילה לא ישבתו׃

ט

ויברך אלהים את נח ואת בניו ויאמר להם פרו ורבו ומלאו את הארץ׃ ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים בכל אשר תרמש האדמה ובכל דגי הים בידכם נתנו׃ כל רמש אשר הוא חי לכם יהיה לאכלה כירק עשב נתתי לכם את כל׃ אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו׃ ואך את דמכם לנפשתיכם אדרש מיד כל חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את נפש האדם׃ שפך דם האדם באדם דמו ישפך כי בצלם אלהים עשה את האדם׃ ואתם פרו ורבו שרצו בארץ ורבו בה׃ ויאמר אלהים אל נח ואל בניו אתו לאמר׃ והנני מקים את בריתי אתכם ואת זרעכם אחריכם׃ ואת כל נפש החיה אשר אתכם בעוף בבהמה ובכל חית הארץ אתכם מכל יצאי התבה לכל חית הארץ׃ והקימותי את בריתי אתכם ולא יכרת כל בשר עוד ממי המבול ולא יהיה עוד מבול לשחת הארץ׃ ויאמר אלהים זאת אות הברית אשר אני נתן ביני וביניכם ובין כל נפש חיה אשר אתכם לדרת עולם׃ את קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ׃ והיה בעננו עב על הארץ וניראתה הקשת בענן׃ וזכרתי את בריתי אשר ביני וביניכם ובין כל נפש בכל בשר ולא יהיו עוד המים למבול לשחת כל בשר׃ והיתה הקשת בענן וראיתיה לזכר ברית עולם בין אלהים ובין כל נפש בכל בשר אשר על הארץ׃ ויאמר אלהים אל נח זאת אות הברית אשר הקימותי בין כל בשר אשר על הארץ׃ ויהי בני נח היוצאים מן התבה שם וחם ויפת וחם הוא אבי כנען׃ שלשה אלה בני נח ומאלה נפצה כל הארץ׃ ויחל נח איש האדמה ונטע כרם׃ וישת מן היין וישכר ויתגל בתוך אהלה׃ וירא חם אבי כנען את ערות אביו ויגד לשני אחיו בחוץ׃ ויקח שם ויפת את הבגד וישימו על שכמם וילכו אחרנית ויכסו את ערות אביהם ופניהם אחרנית ולא ראו את ערות אביהם׃ ויקץ נח מיינו וידע את אשר עשה לו בנו הקטן׃ ויאמר ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו׃ ויאמר ברוך יהוה אלהי שם ויהי כנען עבד למו׃ יפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם ויהי כנען עבד למו׃ ויחי נח אחרי המבול שלש מאות שנה וחמשים שנה׃ ויהי כל ימי נח תשע מאות שנה וחמשים שנה ויכל׃

י

ואלה תולדת בני נח שם חם ויפת ויולד להם בנים אחרי המבול׃ בני יפת גמר ומגוג ומדי ויון ותבל ומשך ותירס׃ ובני גמר אשכנז ריפת ותוגרמה׃ ובני יון אלישה ותרשישה כתים ודודנים׃ מאלה נפרדו איי הגוים בארצותם איש לשונו למשפחתם בגוייהם׃ ובני חם כוש ומצרים ופוט וכנען׃ ובני כוש סבתה ורעמה וסבתכא ובני רעמה שבא ודדן׃ וכוש ילד את נמרד הוא החל להיות גבור בארץ׃ הוא היה גבור ציד לפני יהוה על כן יאמר כנמרד גבור ציד לפני יהוה׃ ותהי ראשית ממלכתו בבל וארך וכלנה בארץ שנער׃ מן הארץ ההוא יצא אשור ויבן את נינוה ואת רחובות עיר ואת כלח׃ ואת רסן בין נינוה ובין כלח הוא העיר הגדלה׃ ומצרים ילד את לודים ואת ענמים ואת להבים ואת נפתחים׃ ואת פתרסים ואת כסלחים אשר יצאו משם פלשתים ואת כפתרים׃ וכנען ילד את צידון בכרו ואת חת׃ ואת היבוסי ואת האמרי ואת הגרגשי׃ ואת החוי ואת הערקי ואת הסיני׃ ואת הארודי ואת הצמרי ואת החמתי ואחר נפצו משפחות הכנעני׃ ויהי גבול הכנעני מצידון בבאך גררה עד עזה בבאך סדמה ועמרה ואדמה וצבים עד לשע׃ אלה בני חם למשפחתם ללשנתם בארצתם בגוייהם׃ ולשם גם הוא ילד אבי כל בני עבר אחי יפת הגדול׃ ובני שם עילם ואשור וארפכשד ולוד וארם׃ ובני ארם עוץ וחול וגתר ומש׃ וארפכשד ילד את שלח ושלח ילד את עבר׃ ולעבר נולד שני בנים שם האחד פלג כי בימיו נפלגה הארץ ושם אחיו יקטן׃ ויקטן ילד את אלמודד ואת שלף ואת חצרמות ואת ירח׃ ואת הדורם ואת אוזל ואת דקלה׃ ואת עובל ואת אבימאל ואת שבא׃ ואת אופיר ואת חוילה ואת יובב כל אלה בני יקטן׃ ויהי מושבם ממישא בבאך ספרה הר הקדם׃ אלה בני שם למשפחתם ללשנתם בארצתם לגוייהם׃ אלה משפחת בני נח לתולדתם בגוייהם ומאלה נפרדו הגוים בארץ אחרי המבול׃

יא

ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים׃ ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה בארץ שנער וישבו שם׃ ויאמרו איש אל רעהו הבה נלבנה לבנים ונשרפה לשרפה ותהי להם הלבנה לאבן והחמר היה להם לחמר׃ ויאמרו הבה נבנה לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה לנו שם פן נפוץ על פני כל הארץ׃ וירד יהוה לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם׃ ויאמר יהוה הן עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החלם לעשות ועתה לא יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות׃ הבה נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו׃ ויפץ יהוה אתם משם על פני כל הארץ ויחדלו לבנות את העיר׃ על כן קרא שמה בבל כי שם בלל יהוה שפת כל הארץ ומשם הפיצם יהוה על פני כל הארץ׃ אלה תולדת שם שם בן מאת שנה והוליד את ארפכשד שנתים אחר המבול׃ ויחי שם אחרי הולידו את ארפכשד חמש שנים וחמש מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ וארפכשד חי חמש ושלשים שנה והוליד את שלח׃ ויחי ארפכשד אחרי הולידו את שלח שלש שנים וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ושלח חי שלשים שנה והוליד את עבר׃ ויחי שלח אחרי הולידו את עבר שלש שנים וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ועבר חי ארבע ושלשים שנה והוליד את פלג׃ ויחי עבר אחרי הולידו את פלג שלשים שנה וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ופלג חי שלשים שנה והוליד את רעו׃ ויחי פלג אחרי הולידו את רעו תשע שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות׃ ורעו חי שתים ושלשים שנה והוליד את שרוג׃ ויחי רעו אחרי הולידו את שרוג שבע שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות׃ ושרוג חי שלשים שנה והוליד את נחור׃ ויחי שרוג אחרי הולידו את נחור מאתים שנה ויולד בנים ובנות׃ ונחור חי תשע ועשרים שנה והוליד את תרח׃ ויחי נחור אחרי הולידו את תרח תשע עשרה שנה ומאה שנה ויולד בנים ובנות׃ ותרח חי שבעים שנה והוליד את אברם את נחור ואת הרן׃ ואלה תולדת תרח תרח הוליד את אברם את נחור ואת הרן והרן הוליד את לוט׃ וימת הרן על פני תרח אביו בארץ מולדתו באור כשדים׃ ויקחו אברם ונחור להם נשים שם אשת אברם שרי ושם אשת נחור מלכה בת הרן אבי מלכה ואבי יסכה׃ ותהי שרי עקרה אין לה ולד׃ ויקח תרח את אברם בנו ואת לוט בן הרן בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם בנו ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד חרן וישבו שם׃ ויהיו ימי תרח חמש שנים ומאתים שנה וימת תרח בחרן׃

יב

ויאמר יהוה אל אברם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך׃ ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה׃ ואברכה מברכיך ומקללך אאר ונברכו בך כל משפחת האדמה׃ וילך אברם כאשר דבר אליו יהוה וילך אתו לוט ואברם בן חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן׃ ויקח אברם את שרי אשתו ואת לוט בן אחיו ואת כל רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ותבאנה ארץ כנען׃ ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ׃ וירא יהוה אל אברם ויאמר לזרעך אתן את הארץ הזאת ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו׃ ויעתק משם ההרה מקדם לבית אל ויט אהלה בית אל מים ועי קדמה ויבן שם מזבח ליהוה ויקרא בשם יהוה׃ ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה׃ ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרים לגור שם כי כבד הרעב בארץ׃ ויהי כאשר הקריב לבוא מצרים ויאמר אל שרי אשתו הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את׃ והיה כי יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו׃ אמרי נא אחתי את למען ייטב לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך׃ ויהי כבוא אברם מצרימה וירא המצרים את האשה כי יפה היא מאד׃ וירא אתה שרי פרעה ויהללו אתה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה׃ ולאברם היטיב בעבורה ויהי לו צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנות וגמלים׃ ויגע יהוה את פרעה נגעים גדלים ואת ביתו על דבר שרי אשת אברם׃ ויקרא פרעה לאברם ויאמר מה זאת עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך היא׃ למה אמרת אחתי היא ואקח אתה לי לאשה ועתה הנה אשתך קח ולך׃ ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת אשתו וכל אשר לו׃

יג

ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר לו ולוט עמו הנגבה׃ ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב׃ וילך למסעיו מן הנגב ועד בית אל עד המקום אשר היה שם אהלה בתחלה בין בית אל ובין העי׃ למקום אשר עשה שם מזבח בראשנה ויקרא שם אברם בשם יהוה׃ וגם ללוט ההלך את אברם היה צאן ובקר ואהלים׃ ולא נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו׃ ויהי ריב בין רעי מקנה אברם ובין רעי מקנה לוט והכנעני והפרזי אז יושב בארץ׃ ויאמר אברם אל לוט אל נא תהי מריבה ביני וביניך ובין רעי וביני רעיך כי אנשים אחים אנחנו׃ הלוא כל הארץ לפניך הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה׃ וישא לוט את עיניו וירא את כל ככר הירדן כי כלה משקה לפני שחת יהוה את סדם ואת עמרה כגן יהוה כארץ מצרים באכה צוער׃ ויבחר לו לוט את כל ככר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו׃ אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד סדם׃ ואנשי סדם רעים וחטאים ליהוה מאד׃ ויהוה אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם צפונה ונגבה וקדמה וימה׃ כי את כל הארץ אשר אתה רואה לך אתננה ולזרעך עד עולם׃ ושמתי את זרעך כעפר הארץ אשר אם יוכל איש למנות את עפר הארץ גם זרעך ימנה׃ קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה׃ ויאהל אברם ויבא וישב באלני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח ליהוה׃

יד

ויהי בימי אמרפל מלך שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים׃ עשו מלחמה את ברע מלך סדם ואת ברשע מלך עמרה שנאב מלך אדמה ושמאבר מלך צבויים ומלך בלע הוא צוער׃ כל אלה חברו אל עמק השדים הוא ים המלח׃ שתים עשרה שנה עבדו את כדרלעמר ובשלש עשרה שנה מרדו׃ ובארבע עשרה שנה בא כדרלעמר ואשר אתו ויכו את רפאים בעשתרת קרנים ואת הזוזים בהם ואת האימים בשוה קריתים׃ ואת החרי בהרם שעיר עד אל פארן אשר על המדבר׃ וישבו ויבאו אל עין משפט הוא קדש ויכו את כל שדה העמלקי וגם את האמרי היושב בחצצן תמר׃ ויצא מלך סדם ומלך עמרה ומלך אדמה ומלך צבויים ומלך בלע הוא צוער ויערכו אתם מלחמה בעמק השדים׃ את כדרלעמר מלך עילם ואת תדעל מלך גוים ואת אמרפל מלך שנער ואת אריוך מלך אלסר ארבעה מלכים את החמשה׃ עמק השדים באים באים ונס מלך סדם ומלך עמרה ויפלו שמה והנשארים הרה נסו׃ ויקחו את כל רכוש סדם ועמרה ואת כל אכלם וילכו׃ ואת לוט ואת רכושו בן אחי אברם וילכו והוא יושב בסדם׃ ויבא הפליט ויגד לאברם העברי והוא שכן באלני ממרא האמרי אחי אשכל ואחי ענר והם

רי הין

ריא בל

ריב על

ו. הלכות קריאת שמע וברכותיה

רכה הרואה

רכו על הזיקים

רכז על

רכח הרואה

רכט המתפלל

רכה הויצא

רלד שבת

רלה ערבית

רלב וכשיעזמן תפלת המנחה

יתפלל ומיד נרך לשיחל בך ולימלך ילכן יחל רב

קטן בעשרה יזכר לחש בתפלת שמונה עשרה אבל לא בעשה שלחן בתפלת המנחה שחרית ויכי כעשרת הימים
ואם שיכן · קטנים מפני שתפלת השחר ומנחה יחוד בקומן מעמדות יתפלל מיד קודם שיכלו טרוד בעסקיו · וכן אם
הגיע בשעה ומנחה יחוד בעוד שלחנו לפניו ויוצא בהם מעסקיו לכל שלא בחמנחה שכיון בשעה שיוצא טרוד
בעסקיו צריך לשוב לביתו ולפחות מכל מעסקיו ולהתפלל לחוקה וחס ושלום כן שכרו הרבה מלאך · ועל כן
מנהג חסידים לכל לחוש מלעשות מלאכות הקשות סמוך לזמן המנחה · להכין לו יום לשבת קודש לחתפלל
סמוך לשלחן גבוה על שיתפלל ולא יבוש לפניו ולא לטרוקי ולא לשכח ופרקים אלו מעשה גדולה כתן אל
מלכה ואל משוחין ופרין הכן והספרית אל בן שעשה שלחן כשאין הספרית אל כאן גדול שהיה מלחזר בו הרבה
וטרוקי גדול ותחלת לין כל הקי לחורין לחש סמוך לשמונה גדולה וחייבו בתחלת שהיה שבשת לכל שמונה
שחוכל כל לחש בביתו ותספרית אל כל לחש וטרוקי קטן כתן נשין מלאכתו ונער לין מותר להתחיל סמוך
לשמונה גדולה ולחש בשמונה גדולה ובתספרית אל בן שעשה וטרוקי גדול ובתחלת לין לחש להתחיל סמוך לשמונה
גדולה לין מפסיקין לחשל כשהגיע שמונה קטנה שהיה בין שעות ומחצה ובל בר שיהיו ן שחות להתפלל · יחזר
שיגיעו שעתו ומלאכתו וסמוך לשמונה קטנה שהוא בתחלת שעה עשירית לחסור להתחיל לחש בשמונה קטנה
ולחש בתספרית אל כל לחש · וטרוקי קטן ובגער לין ולחשל לחש להתחיל מפסיקין לחשלחש ים ן שחות להתפלל
לחזר שיגיעו שעתו ומלאכתו והוקן שכל לחסור סמוך לשמונה קטנה לבל לנטוש שרות שלו לשעת מעריב לין
הלבה כר יקומע לחלן שן שחגיע ומן תפלת המנחה לחסור לנטוש עד שיתפלל · והר יקוה אל כתב בשם ר יוסה
אל שהיה מתיר גם כן שעשה קטנה סמוך לשמונה קטנה וכל לחש לרקם אל שחוסר שעשה קטנה סמוך לשמונה
קטנה הוא כשהקובע עצמו לשעה לכל לחש לוכל כשאה כדרך שלחש לוכל מעט בלא קבע מותר כמו לחפלת
שרות · והרב שפחסי אל כתב לחשלחש שעשה קטנה סמוך לשמונה גדולה לחסור · וכן כתב הרי אל ומיימוני הגיה
עש ברכה · ולחש שהחשלחש לכל אל סמוך לשמונה גדולה וחגיע ומן המנחה לין מפסיקין לחעשלחש יחזר
בלחסור וכשן שים ן שחות להתפלל לחזר שיגיעו שעתו ומלאכתו לבל לחש לחין ן שחות להתפלל לחזר כן
צריך להפסיק מיד · ומלחשלחש הוי שהחלת תספרית משלשה סדור אל שפרין על ברכו ושהחלת מלחזן משלשה
למטן חמשלש · ושהחלת טרוקי משלשה בגדו טן כשהיו כדרך עשו מלאכה · ושהחלת לחש לח היו עכוקין
ם בבר משלשהגיעו קדישין ולחש היו עסוקין בן עם שלחשלחש בשעת קדישין בשעת · ושהחלת לחש משלשה יכול
משלשהגיעו חזור מי שרגיל להסיבו בשעת לחש

רלג ומנה

קלשה בדברי חכמים ול יכוה עד פלג המנחה
שהיה עד סוף שש שעה חמר רשע
וחוא שעה ורשע קודם קלשה · ולח לחפסיקין בהדיח מלאכתם כחד משלשה ולחשלחש לעבר כמו עבד ועבד כמו
עבד וחוא שעשה בשעה לשלש כחד משלשה לחש שעשה כדרכן ומתפלל משלשה עד קלשה סוב לחים יהיו להתפלל מרש
מפלג המנחה ומשלשה ושן שמשלשה לחוק יום בשעת תפלת המנחה לחים יהיו לבשוף שלש בשעת מפלג מרשת
וכן לחש חוא שעשה כרש יכוה ומתפלל ערשת מפלג המנחה ומשלשה צריך שלכל יתפלל משלשה בשעה
וכשבח להתפלל כתב רב עמרם אל שמוטל ילו וחש לחין לו מיום שלוש לחש יהיה שיהיו בשעה עד לחרבעה מיד וחוא
בדרך ימהשן עד מקום מיום לחשלחש יעבור ומן המתפלה לבל יתר מלחרבעה מלשן מתפלל
מיד ולחל יעבור ומן המתפלה

רמז ישראוני ...

רמז תנו ...

רמח אין משלחין אגרות ...

רמט אין מפלינין ...

ויהי כאשר ראה יעקב את רחל בת לבן אחי אמו ואת צאן לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו. ויהי מאז בא יעקב אל ארץ בני קדם ויהי כאשר ראה את רחל בת לבן אחי אמו ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר וישק את צאן לבן אחי אמו. ויהי כאשר ראה יעקב

٢٦ الدرس

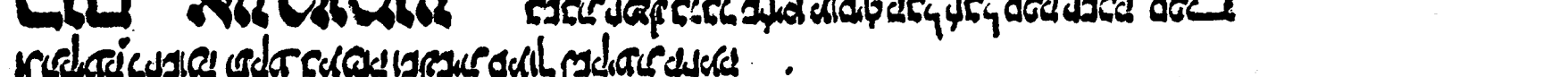

٢٦ الدرس المساعد

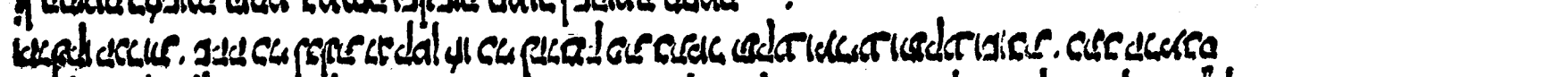

٢٦ الدرس الإضافي

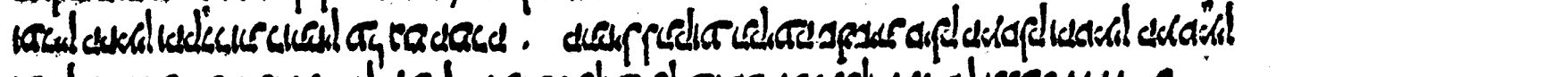

רסב ספק

רסג וסדר

סדר ויהא

זהיר לעשות

רסה אין

רסז אין נותנין כלי

רסז מי שהחשיך לו

٢٩ الباب الثالث

LET ALL

LIBER PRIMVS

CAPVT PRIMVM

ואת כלל הארקלוי

שמות פרשת בא

ויאמר ה' אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחר יְשַׁלַּח אתכם מזה כשילחכם כלה גרש יגרש אתכם מזה. ועתה קרא נא באזני העם ויבקשו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב. ויתן ה' את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם. ויאמר משה כה אמר ה' כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים. ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה. והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוהו לא נהיתה ולא תסף עוד. ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה ה' בין מצרים ובין ישראל. וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא. ויצא משה מעם פרעה בחרי אף. ויאמר ה' אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים. ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק ה' את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו.

פרשת בא

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו. ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה'. ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר ה' אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח עמי ויעבדני. כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך. וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ. ואכל את יתר הפליטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה. ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה. ויפן וצא מעם פרעה. ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את ה' אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים. ויושב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את ה' אלהיכם מי ומי ההלכים. ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג ה' לנו. ויאמר אליהם יהי כן ה' עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם. לא כן לכו נא הגברים ועבדו את ה' כי אתה אתם מבקשים. ויגרש אתם מאת פני פרעה. ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ועלה על הארץ מצרים ואכל את כל עשב הארץ את כל אשר הותיר הברד. ויט משה את מטהו על ארץ מצרים וה' נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה הרוח היה את הארבה. וישא הארבה על כל ארץ מצרים ויחן בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמוהו ואחריו לא יהיה כן. ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים. ויחפז פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי לה' אלהיכם ולכם. ועתה שא נא חטאתי אך הפעם וחלו לה' אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה. ויצא מעם פרעה ויעתר אל ה'. ויהפך ה' רוח ים חזקה מאד וישא את הארבה ויתקעהו אל ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים. ויחזק ה' את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל. ויאמר ה' אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך. ויט משה את ידו על השמים ויהי ערפל אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים. לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבותם. ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את ה' רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם. ויאמר משה גם אתה תתן בידינו זבחים ועלות ועשינו לה' אלהינו. וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את ה' אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את ה' עד בואנו שמה. ויחזק ה' את לב פרעה ולא אבה לשלחם. ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר אל תוסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות. ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך. ויאמר ה' אל משה עוד נגע אחד אביא על פרעה ועל מצרים אחר יְשַׁלַּח אתכם מזה כשילחכם כלה גרש יגרש אתכם מזה. ועתה קרא נא באזני העם ויבקשו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב. ויתן ה' את חן העם בעיני מצרים גם האיש משה גדול מאד בארץ מצרים בעיני עבדי פרעה ובעיני העם. ויאמר משה כה אמר ה' כחצות הלילה אני יוצא בתוך מצרים. ומתו כל בכור בארץ מצרים מבכור פרעה הישב על כסאו עד בכור השפחה אשר אחר הרחים וכל בכור בהמה. והיתה צעקה גדולה בכל ארץ מצרים אשר כמוהו לא נהיתה ולא תסף עוד. ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעון אשר יפלה ה' בין מצרים ובין ישראל. וירדו כל עבדיך אלה אלי והשתחוו לי לאמר צא אתה וכל העם אשר ברגליך ואחרי כן אצא. ויצא משה מעם פרעה בחרי אף. ויאמר ה' אל משה לא ישמע אליכם פרעה למען רבות מופתי בארץ מצרים. ומשה ואהרן עשו את כל המופתים האלה לפני פרעה ויחזק ה' את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל מארצו.

פרשת בא

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב עבדיו למען שתי אתותי אלה בקרבו. ולמען תספר באזני בנך ובן בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתותי אשר שמתי בם וידעתם כי אני ה'. ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו כה אמר ה' אלהי העברים עד מתי מאנת לענות מפני שלח עמי ויעבדני. כי אם מאן אתה לשלח את עמי הנני מביא מחר ארבה בגבולך. וכסה את עין הארץ ולא יוכל לראות את הארץ. ואכל את יתר הפליטה הנשארת לכם מן הברד ואכל את כל העץ הצמח לכם מן השדה. ומלאו בתיך ובתי כל עבדיך ובתי כל מצרים אשר לא ראו אבתיך ואבות אבתיך מיום היותם על האדמה עד היום הזה. ויפן וצא מעם פרעה. ויאמרו עבדי פרעה אליו עד מתי יהיה זה לנו למוקש שלח את האנשים ויעבדו את ה' אלהיהם הטרם תדע כי אבדה מצרים. ויושב את משה ואת אהרן אל פרעה ויאמר אליהם לכו עבדו את ה' אלהיכם מי ומי ההלכים. ויאמר משה בנערינו ובזקנינו נלך בבנינו ובבנותינו בצאננו ובבקרנו נלך כי חג ה' לנו. ויאמר אליהם יהי כן ה' עמכם כאשר אשלח אתכם ואת טפכם ראו כי רעה נגד פניכם. לא כן לכו נא הגברים ועבדו את ה' כי אתה אתם מבקשים. ויגרש אתם מאת פני פרעה. ויאמר ה' אל משה נטה את ידך על ארץ מצרים בארבה ועלה על הארץ מצרים ואכל את כל עשב הארץ את כל אשר הותיר הברד. ויט משה את מטהו על ארץ מצרים וה' נהג רוח קדים בארץ כל היום ההוא וכל הלילה הרוח היה את הארבה. וישא הארבה על כל ארץ מצרים ויחן בכל גבול מצרים כבד מאד לפניו לא היה כן ארבה כמוהו ואחריו לא יהיה כן. ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ ויאכל את כל עשב הארץ ואת כל פרי העץ אשר הותיר הברד ולא נותר כל ירק בעץ ובעשב השדה בכל ארץ מצרים. ויחפז פרעה לקרא למשה ולאהרן ויאמר חטאתי לה' אלהיכם ולכם. ועתה שא נא חטאתי אך הפעם וחלו לה' אלהיכם ויסר מעלי רק את המות הזה. ויצא מעם פרעה ויעתר אל ה'. ויהפך ה' רוח ים חזקה מאד וישא את הארבה ויתקעהו אל ים סוף לא נשאר ארבה אחד בכל גבול מצרים. ויחזק ה' את לב פרעה ולא שלח את בני ישראל. ויאמר ה' אל משה נטה את ידך השמים ויהי חשך על ארץ מצרים וימש חשך. ויט משה את ידו על השמים ויהי ערפל אפלה בכל ארץ מצרים שלשת ימים. לא ראו איש את אחיו ולא קמו איש מתחתיו שלשת ימים וכל בני ישראל היה אור במושבותם. ויקרא פרעה אל משה ויאמר לכו עבדו את ה' רק צאנכם ובקרכם יצג גם טפכם ילך עמכם. ויאמר משה גם אתה תתן בידינו זבחים ועלות ועשינו לה' אלהינו. וגם מקנינו ילך עמנו לא תשאר פרסה כי ממנו נקח לעבד את ה' אלהינו ואנחנו לא נדע מה נעבד את ה' עד בואנו שמה. ויחזק ה' את לב פרעה ולא אבה לשלחם. ויאמר לו פרעה לך מעלי השמר אל תוסף ראות פני כי ביום ראתך פני תמות. ויאמר משה כן דברת לא אוסף עוד ראות פניך.

٢٠١٨٨

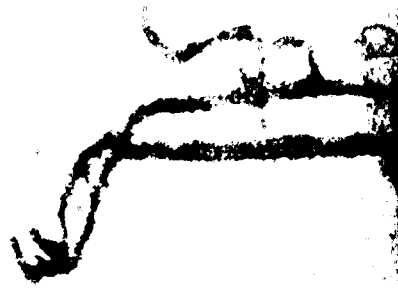

פרק שלישי

משנה. הכל מודים בשבת שהיא דוחה את המילה שהכרת נאמר בה בזמנה. הכל מודים ביום הכפורים שהוא דוחה את המילה שהכרת נאמר בה בזמנה. הכל מודים בשבת שהיא דוחה את הפסח שהכרת נאמר בו בזמנו. הכל מודים ביום הכפורים שהוא דוחה את הפסח שהכרת נאמר בו בזמנו. הכל מודים בשבת שהיא דוחה את חגיגה שהכרת נאמר בה בזמנה. הכל מודים ביום הכפורים שהוא דוחה את חגיגה שהכרת נאמר בה בזמנה. על מה נחלקו בשבת שהיא דוחה את המילה ועל יום הכפורים שהוא דוחה את המילה. רבי אליעזר אומר המוהל עושה את שלו ומביא את שלו. רבי יהושע

שבא זיתים ועגבים

פרק ראשון דברים

שמ הנוטל

שערו או צפרניו של אדם אין נוהגין לחרוש פטור לגזול וגמלא חייב לחזיר
וחייב על שם שערות ומלקט לבנות מיתר אחורות חייב לפי בחזית ולפי
בחול נעלי לחסור: ומשמשם בהן על הקלף והם במקומן להתיר שתי לוחות חייב: מותר לרשום בצפרן על
הספר כמו שרושמין בסיין אלא דבר המתקיים: חוט של תפרים שבפתח לחסור למותן משום תופר וכל הלן
פרן לוחן המחזקין הבגדים משב ורוטשתיקש על ידי חוט שמותחין לוחו ומתהדק לחסור למתחו בשבת שלח לכ
יהיו הקשים שהחוט בו רחשים קצת ומתקצין בתפרה בשעה: מוכן שנפל מן הכסת בשבת מותר להחזיר לבע
לחסן שהנח להתחלה בשבת ולפי שם לחסן לקבן מלח ממשרפות המלח שרומה למעמר וכן לחסור לקבן כל דבר
במקום גידול: הכותן וריע פשתן לו ורע שומשמין לו טוחן בהם חייב משום נם מפני שהתערבן ומתלש
זה בזה: **שמא נשאלין** להתיר נדרים בשבת בגדרים שהם לערך שבת כגון
שאל
שלח לחבל ולח בשחת לחפץ שהיה לפני להתיר קודם
שבת לבל שהיה לערך שבת אין מתירין לוחם: לבל הבעל יבל להפר נדרי אשתו ולפי שהיה לערך שבת
מפני שהיה יבול להפר בלי לשחת שלח על שהחשך ולם לם יפר לה היום לם יוכל עוד להפרם:

שמב כל

שנות דרבנן מותר בהן הסמוכות לערך מעשה כגון שטול שרוצם המוכן בבריאת
לו לטלטל לחילן לו שטול מפני על הכוסח עלה לו שהיה טרוד ובוערך
לעשר פרות בן הסמוכות וכן כתב כל יוסף שמותר שיער לבני בן הסמוכות להלשן הבר:

שמג כתב

הרם בגזל קטן הטוכר על שנות דרבנן כגון שהלם מעבדים
מקום לו מטלטל בבריאת לין בת בין מעשין להפריסו: ולפי יודע לעיה כתב הטוכר על
שנות דרבנן לפי בחיסורין לחורייתן פני לין בת בין מעשין להפריסו כהקיל דפרק הרם ילרכסו מפתחות
של בת המודים בדשות הרבים וחמר ל יוחנן שבבר טלש הרם: פ שמלבנו מפתחות של בת המודים בדשות

שמד הדולך

בשבר ולפי יודע מתי הוא שבת מוכח: ימים מיוס שהלן ל לבן שבחת
ומקדם הסמוכ שטוכח הקידוש והבדלה ומוכח בבל יום מלחכה כדי פרנסתו ולם יותר
וחף בוס שמקדם בם מותר לילך בכל יום: הקי יודע מתן יום שיהא בן בגן שיודע שהיום יום רביעי
לשבתו לבל לפני יודע בלי זה יום יהא מותר לטשות בל מה שירצה בוס שמיע לשבתו שבוס הוא לם יהא מוכח
חולני לם יהא בשבת וכן בוס טו ובוס בי וכן לטולם:

שמה ארבע

דשויות לשבת דשות היחיד ורה וברמלית ומקוספטור: דשות היחיד והן
מקום המוקף מחיצות גבוהות עשרה טפחים ופן לרבעה טפחים על
לרבעה טפחים וחף לם בם בתה מלין המוקף לבירה ולתוכו נטלת בלה הוי דשו היחיד ויר ובהר וחבר
וכן חרין עמוק עשרה ורוחב לרבעה: על לרבעה לו יותר וכן הל גבוה עשרה ורוחב לרבעה על לרבעה וטולם
המוקפם ודשות היחיד על נפתם וחוריקן דשות היחיד וחוץ דשות היחיד הוא דשות היחיד על נרקיע: וחף בל
לם גבוה עשר ורוחב לרבעה על לרבעה בגון שתבה לו מגדל הוי דשות היחיד: ודשות הרבים היא דיחוע
שוקים מרחבן בם עשרה לימות ומפולשין מעשר לעשר ושנים דבוק שעריס ם ״

מע"ה

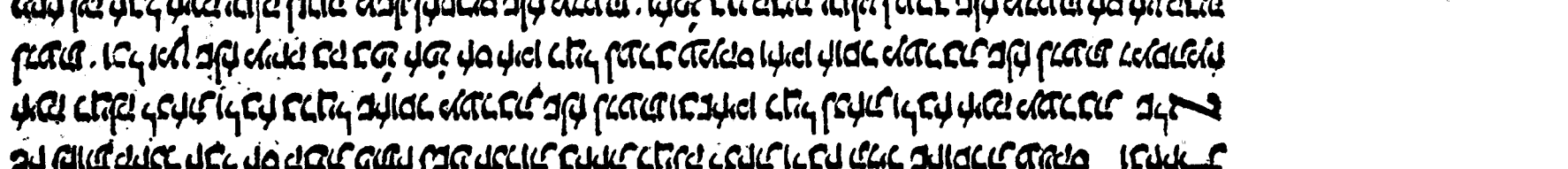

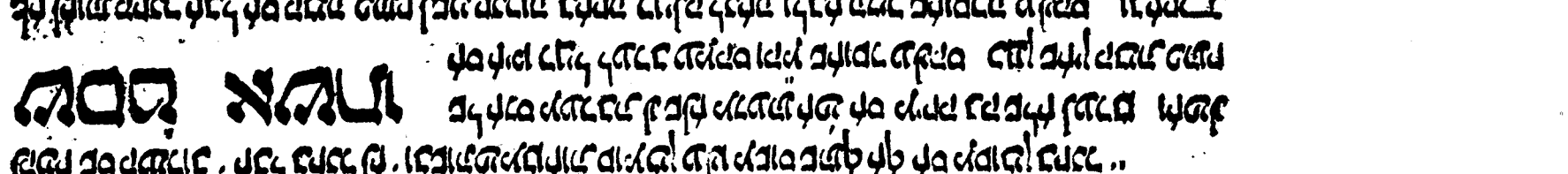

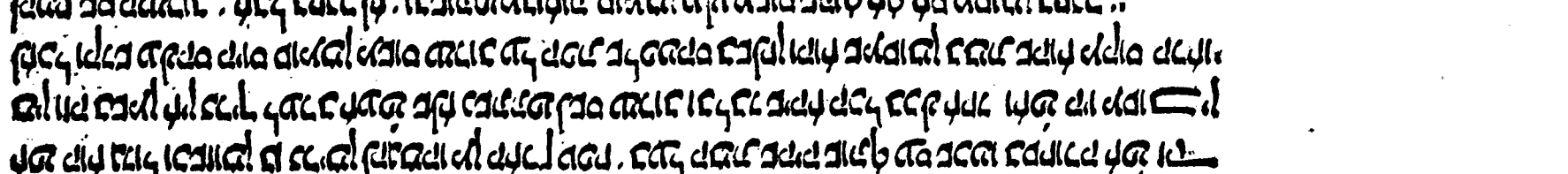

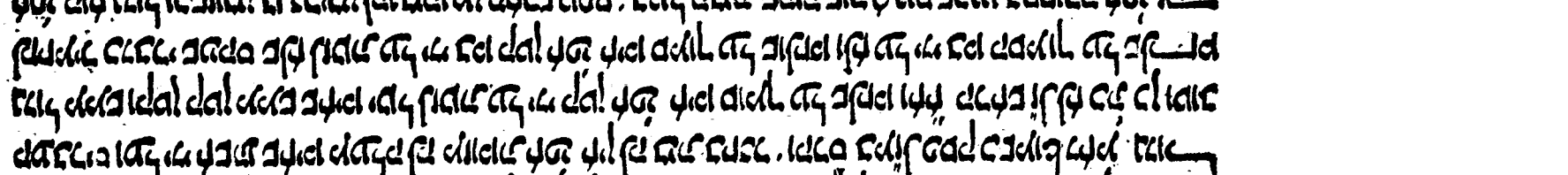

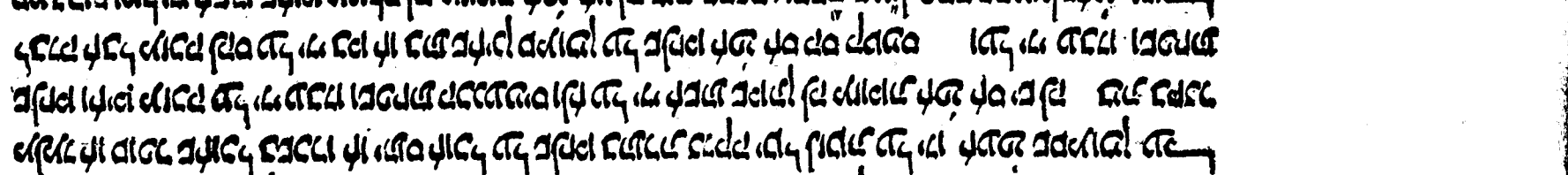

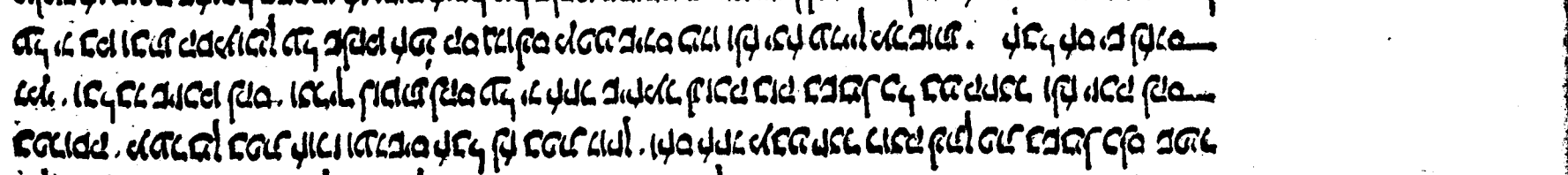

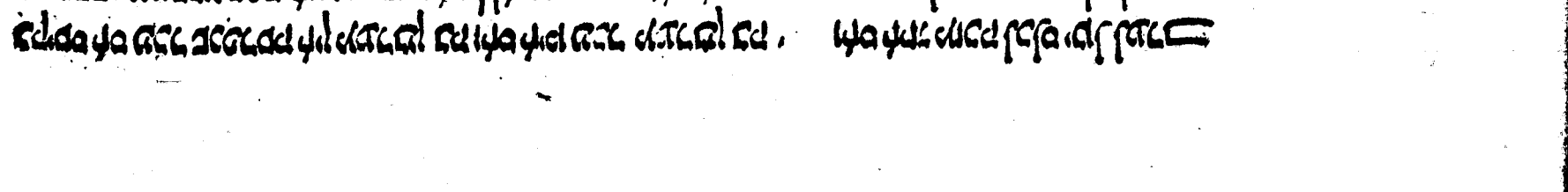

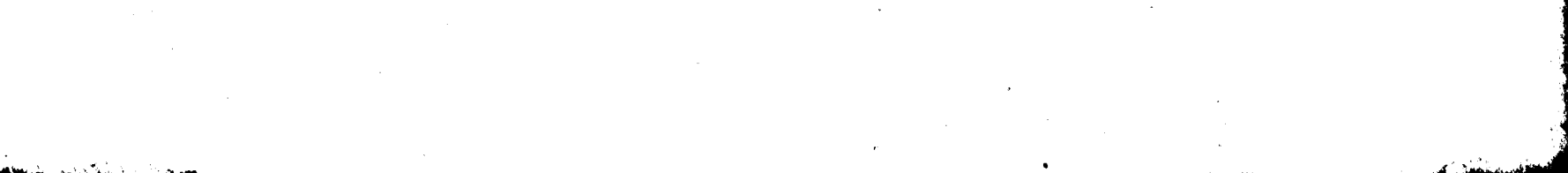

שסו מבוי שנפרץ

מבוי שנפרץ משני צדדיו ונפרץ לתוך שלשים אמה מן הכותל ונבנה בו בית דירה של שלשה על שלשה טפחים לא יחשיב הפתח ובריך תיקון ולא יקשה בית דירה על פרצת חין בריך תיקון לפי שבית דירה מעמיד טפחים כנגד הפתח ובריחו לא נחשב מעמיד טפחים לא בפרץ לא בגריך תיקון פחות מג׳ חין בריך תיקון. ולא נפרץ בריחו פרוצה בד׳. מבוי שנפרץ במילואו לחצר ונפרץ לחצר מצד אחד לא עדיו בית לחצר עם מבוי לחצר מותרת לפי שנפרץ כנגד פרצת המבוי ולפי שאין בקיעה בפרוצה יותר מי׳. ומבוי לחצר לפי שנפרץ כנגד פרצת לחצר ומשום שלא עדיו עם מבוי לחצר נעשו כאילו בית לחצר ומותר לפי שנפרץ כנגד פרצת המבוי ולפי שאין בקיעה בפרוצה יותר מי׳. ומבוי לחצר שנפרץ משני צדדיו ונפרץ לחצר מצד אחד לפי שנפרץ כנגד פרצת לחצר ומשום שלא עדיו עם בית לחצר

שעה ערבו

שעה מרפסת

שעה בור

שעה שתי

שעה שלש

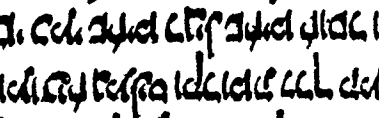

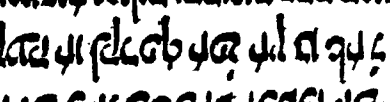

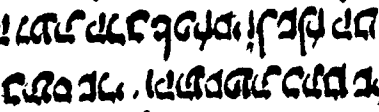

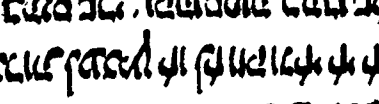

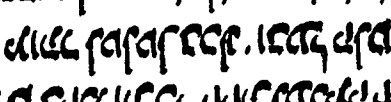

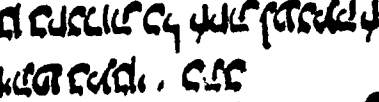

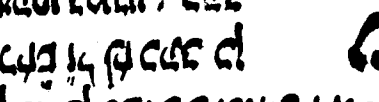

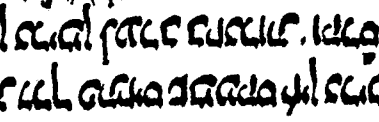

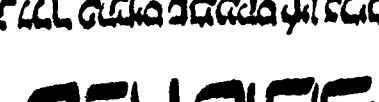

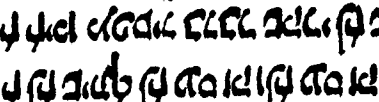

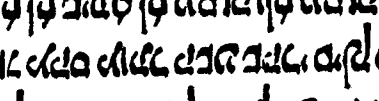

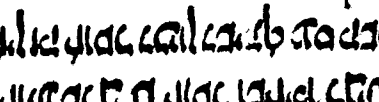

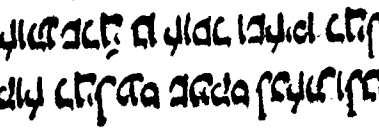

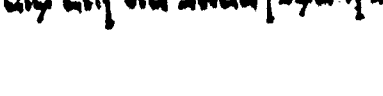

٢٠٠٠ ٢٠٠٠ ٢٠٠٠

٢٠٠٠ ٢٠٠٠ ٢٠٠٠

٢٠٠٠ ٢٠٠٠ ٢٠٠٠

ת אין

שער הבא

תא מישישב

תב מישישן

תג חריץ

תד שבת

תה יש

תו מי

ספר מעשה בנאי ובנין

הלכות בנין בתים

בית שאין בו שלשה על שלשה טפחים ואין בו רוחב ארבעה טפחים אינו בית לטמא במגע ובמשא ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מטמא במגע ובמשא ואינו מקבל טומאה מדרס ואינו מטמא באהל עד שיהא בו רוחב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים ויש לו גובה שלשה טפחים ואם היה בו רוחב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים ואין לו גובה שלשה טפחים הרי זה מקבל טומאה מדרס ומטמא במגע ובמשא ואינו מטמא באהל. ואם היה בו גובה שלשה טפחים ואין בו רוחב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים הרי זה מטמא באהל ואינו מקבל טומאה מדרס ומטמא במגע ובמשא. וכמה יהא בו ברוחב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים ובגובה שלשה טפחים כדי שיהא בו אהל כזית בכל מקום שיעמוד בו. ואם היה בו רוחב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים ובגובה שלשה טפחים ויש בו חלל כזית בכל מקום שיעמוד בו הרי זה מקבל טומאה מדרס ומטמא במגע ובמשא ובאהל

תמג חמץ משש

תמד ארבעה עשר שחל

תמז חמץ בפסח

ח"נ חברתי אלמלאי

חברתי אלמלאי ז"ל. ראיתי מחברתך מה שכתבת עליו ועל חברתו שהיו מתחברים יחד ומתאחדים בדעות ובמחשבות ובמעשים ובכל ענין וענין. ואני מתמה על זה מאד, שהרי ידוע לכל שאין שני בני אדם דומים זה לזה בכל ענין וענין, ואפילו בשני תאומים שנולדו בבת אחת ונראים כדמות פנים אחת, אם תתבונן בהם היטב תמצא ביניהם שינוי מה בדעותיהם או במעשיהם או בהנהגותיהם. ואם כן איך אפשר שיהיו שני בני אדם מתחברים יחד ומתאחדים בכל ענין וענין, ואפילו בדעותיהם ובמחשבותיהם ובמעשיהם ובהנהגותיהם, עד שיהיו כאחד ממש? ואם תאמר שהיו מתחברים יחד ומתאחדים בדעות ובמחשבות ובמעשים ובהנהגות שהן טובות, אף על פי כן אין הדבר אפשרי, שהרי ידוע לכל שאין שני בני אדם דומים זה לזה בכל ענין וענין, ואפילו בדעותיהם ובמחשבותיהם ובמעשיהם ובהנהגותיהם שהן טובות, אלא אם כן אחד מהם מחקה את חברו ומתדמה אליו בכל ענין וענין, ואז אין זה חיבור אמיתי אלא חיבור מדומה בלבד, שהרי אין זה אלא כמי שמחקה את חברו ומתדמה אליו בכל ענין וענין, ואפילו בדעותיו ובמחשבותיו ובמעשיו ובהנהגותיו שהן טובות, אלא אם כן אחד מהם מ

תנב סדר הגעלה לוקח יורה גדולה מליח מים

ומרתיחה ומכשיר בה כל הכלים וכל גדול שיכול להכשירו לעצמו מעלה מים ומרתיחו ומשיקו שפה לפי שפה מצד מעויט כדי שיתעלה היטב ויגעו המים בשפתו. ואם ירצה יקח לבן רותח או לפיד ואם שלבבו לתוך בשרו רותחו ומיד כך ירתיחו המים יותר ויעלו על שפתו. כתב ריף ז"ל מעשי לקו שלוקח בני יורק עד דפלטי. וכתב רבי קשרי ז"ל מי יודע לשער שיעור הפליטה חוץ שאסר לתוכה וחוזרין ובולעין. לכן ירח שהמים הרובה להגעיל כלים הרבה שיהא נוגעת בהשפיון דכתן דטעמים פגם יין לוסרין רק שיגעיל בזמן שיהיה קודם שעה חמישית לאחר שיסור יין פגימתו מותרת ואח"כ הקדש וזן שיסורו יכול להגעיל אפי כל בן יומו אפי יין בשים שאים כדי לבטל. לכל מזמן שיסורו ושילך וכן בכל ימות השנה שאם להגעיל כל שבשע שיסו יין להגעיל שלא אם כן לא יקח כלל בן יומו לו שיקח בשים שאים לבטל. ומהגין להכשירן ולהרתיח מיד. כתב בהשגות על אם רש"י ז"ל מיד להאר להגעלה בעוד מים רותחין עשאם צריך לשופכן מיד בשים קרים שלא יחזרו ויבלעו מעים הרותחין שעשאם. וכן כתב רשב"ם ז"ל וכן מוהגין ולא מצוי שיחזרו ויבלעו המים שעליהן שיין לחום נוצ כדפרי' שלא שהגין כן. כתב רשב"ם שצריך להגעיל התלה היורק שמגעילין בה שאר הכלים וכן פשק רש"י ז"ל וכן היורק רשב"ם יבא" וכן יש בהשגות הראשוש מייא יורק גדולה ומגעלה ברותחין ומכשירה ושופכה בעוז ומפשוק מיחמין התלה ואחר כך מרתיח בה מים רותחין בל שיעור ויזהר שלא יכוזן המים מן הרתיחה שלא יכוזן המים לחוך להגעיל בקש כלים ושופכן בעוז ואחר כך מעלה היורק הגדולה ושופכ שפתה בעוז ומגעלה כמשפט הראשון ושופכה ושופכה "ואח" הראש ז"ל כתב שיין יורק הגדולה כיון שאר הכלים שאם ליזק בת יומה לו לפי בת יומה וליל קודם שעה שיזק יין בדי להגעלה התלה לבל לא חול מעשה חמיי וליל וליזק בת יומה צריך להגעלה התלה מפש שבהגעלה ראשוה לוסרין המים שיין בהן שאים לבטל כעוצ היורק דבטלה משעריין ומעלה שמים כלי לוסרין ובולעין בכלים הבגעלים בהכה לא משהין לוזק בהכה עד שיגמר פלוטן. לכל קודם שעה חמישית לפי" שלוזן המים חוזרין ובגעלן בהכם יין לחום מפש שמוטלין בם ומתבטלין בתי הגעלה משהיה. ונם יהו מוזקין לשפכם קודם שיכוזו מרתיחין דקשהה לא בלעה "

רנג אלו דברים שאדם יוצא בהם ידי חובת מצה ביום טוב בשעין

ובטומין ובשלה שוטל ושיטן לכל לא ביזרו ואחר מיטן ונם ליכן בזין שני חימוץ ומותר לעשות מיכן תבשיל וכן בכל מיט קטנה. ויש לוסרין לאכל לזרו וכן מיט קטנה בתבשיל לפי שמיט יכולין מיתערבין בקש ושומרין יפרק

תנו שיעור העיסה של פסח

שלשה בפעם אחת היו מלוקטין
קמיחקית לרבעים ושלשה

עד שיהיו חומש מאה. וכן יעשה לעולם כל זמן ויהיו לו עתיד לקבל ריקן ויכנס לתוכו רבעים ושלשה
פעם אחת לאחת ולאחת ושלשה פעמים שיהיו קמיחין כל קמיחזיק לותם קמיחים הוי שיעור קמיחה. ולו יעלה כל זמן ועדיין
קמיחים מעמיד בלי לחוד ולחוד כך יהיו ז לרבעים ושלשה פעמים ויחזיר ז קמיחים שעירב מעמין וקמיחים שיותרו קס
קמיחה וזה יותר טוב שלא יוכל לטעון בעתות קטנות אחת לעתו כשהוא מלא. וכתב הרב רבי יצחק ז
יהודה שזן קמיחה היו לוקחין לריחוחים קין קטנים ויכין לעיתים בכל עשה לחמיהן לבל הפחות שלא
שיהא גדולים עליך טפי שיהא קרבה אחד ויהיו עסוקין בעשיה תמיד שלא תבוז לעי יומין ולא קודו ל חבריו.
וכתב הרב רבי יצחק ז היכי שלא יותר מזה קשיעור חכמי גרפת היו לוחצין לותו. ונראה לי לפרש ומיקו לעתות
מצוי ז שבהתלה לחין לחטים קשעשה לחמו רגע אחד בלא עשק לא כן בהתלה לחין לעשם יותר מזיד
קשיעור. עד כאן. ולזה הסכים לדי הריח ז. לחין מוללין קמיח פחות טוב לעשם ופחות טוב של פסח בלחסור לעשם
יותר מעשרון יקח בחומר הלעת ולא ירבה על עשרון

תנו מפני שצריך לדקדק

בשיעור קשעשה שלא להרבות בד
מקום יחסם חימוץ ומעוטב שימעטו בה

בכן טוב לקרב הפחותות יחד בעתות הפרשת חלה דמילי ם בכין שלא היה בה שיעור חלה וחס לא הפרים מין קשעשה
יתנם בכל וכסל יברכם לחלה. וחס יהפוך בעשיה שיעור חלה ושכח להפרים חלה עד לאחר לחפיכה לחס ברוך
שלחין צריך שלא יקרב כל הכברו יחד ויטול מיחד על כלם וחס שכח ולכל קצת יפרים על קינותר דתרומה
יוכל לחרן לוכל וקולך ולאחר כך מפרים. הלם עשה בט של פסח במקום שחין שם כהן לא יקריב להלה שם על
סתיפה שחס יקריב לה שם לא יהיה רשאי לחפיכה מין שחין כהן מי שריוק ג וחס יעיכוב כך תמיכין. ולכן רשאי
לברכה שחין שורפין קדשי בט לילה לא יקריב לה שם על לאחר לחפיכה ולו יברך לכל בכל ויפרים לי על לכל: וחס
שכח וקריב לה שם יטולה לעכן ולו לא תמיכין לבל במקום שים שם כהן קטן שלא ריקה קרי מיומיו לו לחפיכה בטול
שריק קרי יכול לקרות לה שם מפני שריוק ג על ידי שיבטלה ברוב ויכלכלה בימי טומלחה

ולא יהיה לו שום חלק בעולם הבא. ואלו הן: האומר שאין תורה מן השמים, ואפיקורוס שכפר בתורה ובנביאים. וכן כל המחלל שם שמים בגלוי, אף על פי שעשה מצות הרבה כאחד ישראל, הרי זה אפיקורוס. וכן כל המבזה תלמידי חכמים, המכחיש את חבריו בהלכה, המבזה את המועדות, המלבין פני חבירו ברבים, המפר ברית אברהם אבינו ע"ה, שהרי הוא אומר "ומל את בשר ערלתו" (בראשית יז, יד). וכן המגלה פנים בתורה שלא כהלכה, אף על פי שיש בידו תורה ומעשים טובים הרבה, הרי זה אין לו חלק לעולם הבא. וכן המבזה את המקרא ואת הלשון, וכן המבזה את המתנה, וכן המבזה את הארץ הקדושה, וכן המבזה את הנשים, וכן כל כיוצא בדברים אלו. וכן הבעלי לשון הרע, שאין להם חלק לעולם הבא, שנאמר "אשר אמרו גדלנו לשוננו נעזים שפתינו אתנו מי אדון לנו" (תהלים יב, ה). וכן הבעלי לשון הרע, שאין להם חלק לעולם הבא, שנאמר "אשר אמרו גדלנו לשוננו נעזים שפתינו אתנו מי אדון לנו" (תהלים יב, ה).

הלכות תשובה פרק ג

כל המצות שבתורה ובנביאים, בין מצות עשה בין מצות לא תעשה, אם עבר אדם על דבר מהן בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה ויחזור בו מחטאו, חייב להתוודות לפני יי ברוך הוא, שנאמר "אדם או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם" (במדבר ה, ו), זה ווידוי דברים האמור בתורה. ומהו הוידוי, אומר אנא יי חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, ועשיתי כך וכך, והנני בתשובה וכפרתי שלמה. ומצוה לומר הדברים בפה, ואם לא אמרם אלא במחשבה הרי זה משובח, אבל אם לא התוודה לא יצא ידי חובתו עד שיתוודה בפה. ומצוה לומר הדברים בפה, ואם לא אמרם אלא במחשבה הרי זה משובח, אבל אם לא התוודה לא יצא ידי חובתו עד שיתוודה בפה.

הלכות תשובה פרק ד

כל המצות שבתורה ובנביאים, בין מצות עשה בין מצות לא תעשה, אם עבר אדם על דבר מהן בין בזדון בין בשגגה, כשיעשה תשובה ויחזור בו מחטאו, חייב להתוודות לפני יי ברוך הוא, שנאמר "אדם או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם" (במדבר ה, ו), זה ווידוי דברים האמור בתורה. ומהו הוידוי, אומר אנא יי חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, ועשיתי כך וכך, והנני בתשובה וכפרתי שלמה. ומצוה לומר הדברים בפה, ואם לא אמרם אלא במחשבה הרי זה משובח, אבל אם לא התוודה לא יצא ידי חובתו עד שיתוודה בפה. ומצוה לומר הדברים בפה, ואם לא אמרם אלא במחשבה הרי זה משובח, אבל אם לא התוודה לא יצא ידי חובתו עד שיתוודה בפה.

תנח אין מתחילין

תנט אין לשין

תס אין עושין

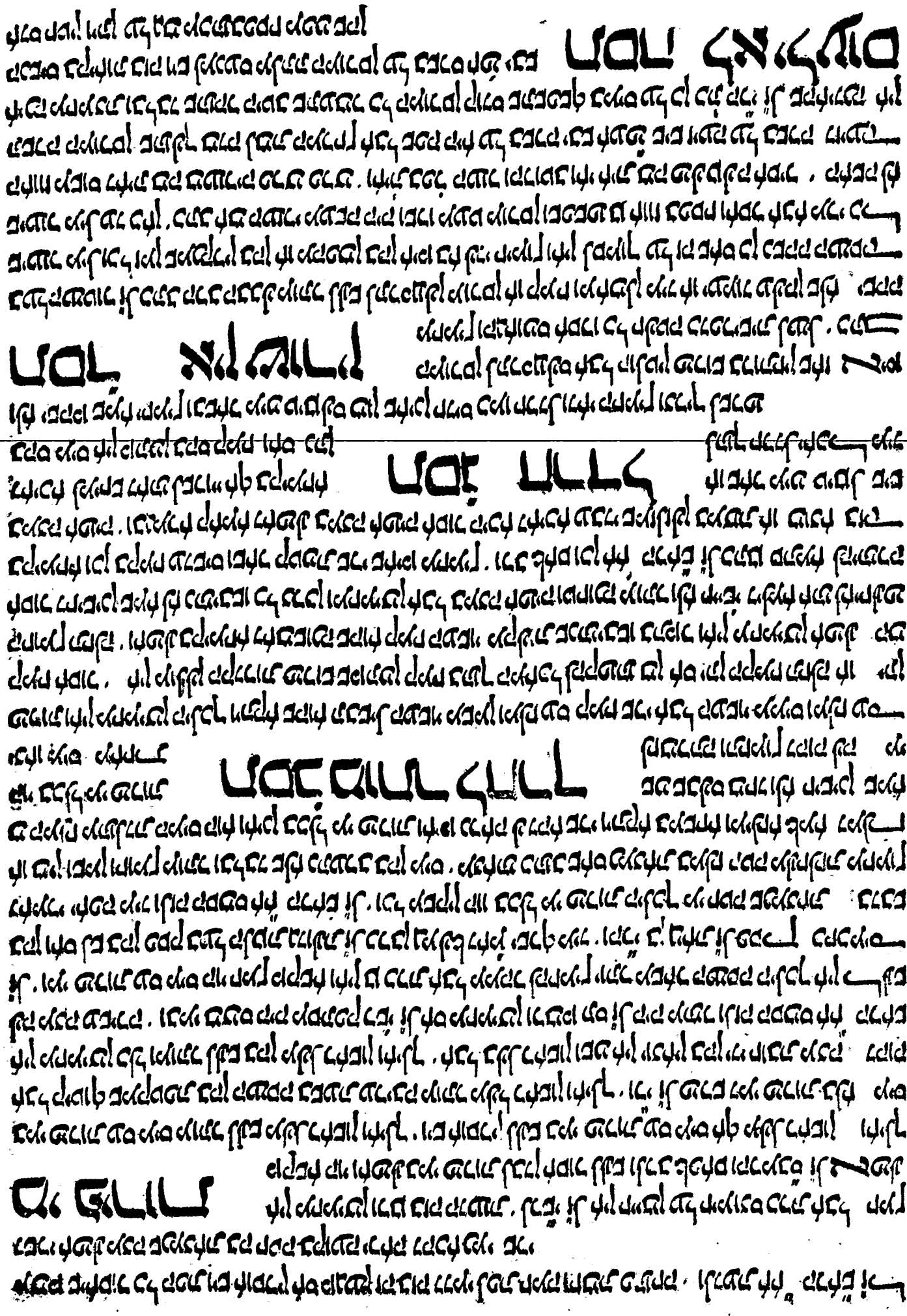

בראשית

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ׃ והארץ היתה תהו ובהו וחשך על־פני תהום ורוח אלהים מרחפת על־פני המים׃ ויאמר אלהים יהי אור ויהי־אור׃ וירא אלהים את־האור כי־טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך׃ ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי־ערב ויהי־בקר יום אחד׃ ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים׃ ויעש אלהים את־הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי־כן׃ ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי־ערב ויהי־בקר יום שני׃ ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל־מקום אחד ותראה היבשה ויהי־כן׃ ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקוה המים קרא ימים וירא אלהים כי־טוב׃ ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו־בו על־הארץ ויהי־כן׃ ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה־פרי אשר זרעו־בו למינהו וירא אלהים כי־טוב׃ ויהי־ערב ויהי־בקר יום שלישי׃ ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין הלילה והיו לאתת ולמועדים ולימים ושנים׃ והיו למאורת ברקיע השמים להאיר על־הארץ ויהי־כן׃ ויעש אלהים את־שני המארת הגדלים את־המאור הגדל לממשלת היום ואת־המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים׃ ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על־הארץ׃ ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך וירא אלהים כי־טוב׃ ויהי־ערב ויהי־בקר יום רביעי׃ ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על־הארץ על־פני רקיע השמים׃ ויברא אלהים את־התנינם הגדלים ואת כל־נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל־עוף כנף למינהו וירא אלהים כי־טוב׃ ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את־המים בימים והעוף ירב בארץ׃ ויהי־ערב ויהי־בקר יום חמישי׃ ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיתו־ארץ למינה ויהי־כן׃ ויעש אלהים את־חיתו־הארץ למינה ואת־הבהמה למינה ואת כל־רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי־טוב׃ ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל־הארץ ובכל־הרמש הרמש על־הארץ׃ ויברא אלהים את־האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא אתם׃ ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את־הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל־חיה הרמשת על־הארץ׃ ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את־כל־עשב זרע זרע אשר על־פני כל־הארץ ואת כל־העץ אשר־בו פרי־עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה׃ ולכל־חית הארץ ולכל־עוף השמים ולכל רומש על־הארץ אשר־בו נפש חיה את כל־ירק עשב לאכלה ויהי־כן׃ וירא אלהים את כל־אשר עשה והנה־טוב מאד ויהי־ערב ויהי־בקר יום הששי׃ ויכלו השמים והארץ וכל־צבאם׃ ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מכל־מלאכתו אשר עשה׃ ויברך אלהים את־יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מכל־מלאכתו אשר־ברא אלהים לעשות׃ אלה תולדות השמים והארץ בהבראם ביום עשות יהוה אלהים ארץ ושמים׃ וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח כי לא המטיר יהוה אלהים על־הארץ ואדם אין לעבד את־האדמה׃ ואד יעלה מן־הארץ והשקה את כל־פני האדמה׃ ויצר יהוה אלהים את־האדם עפר מן־האדמה ויפח באפיו נשמת חיים ויהי האדם לנפש חיה׃ ויטע יהוה אלהים גן־בעדן מקדם וישם שם את־האדם אשר יצר׃ ויצמח יהוה אלהים מן־האדמה כל־עץ נחמד למראה וטוב למאכל ועץ החיים בתוך הגן ועץ הדעת טוב ורע׃ ונהר יוצא מעדן להשקות את־הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים׃ שם האחד פישון הוא הסבב את כל־ארץ החוילה אשר שם הזהב׃ וזהב הארץ ההוא טוב שם הבדלח ואבן השהם׃ ושם הנהר השני גיחון הוא הסובב את כל־ארץ כוש׃ ושם הנהר השלישי חדקל הוא ההלך קדמת אשור והנהר הרביעי הוא פרת׃ ויקח יהוה אלהים את־האדם וינחהו בגן־עדן לעבדה ולשמרה׃ ויצו יהוה אלהים על־האדם לאמר מכל עץ־הגן אכל תאכל׃ ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו כי ביום אכלך ממנו מות תמות׃ ויאמר יהוה אלהים לא־טוב היות האדם לבדו אעשה־לו עזר כנגדו׃ ויצר יהוה אלהים מן־האדמה כל־חית השדה ואת כל־עוף השמים ויבא אל־האדם לראות מה־יקרא־לו וכל אשר יקרא־לו האדם נפש חיה הוא שמו׃ ויקרא האדם שמות לכל־הבהמה ולעוף השמים ולכל חית השדה ולאדם לא־מצא עזר כנגדו׃ ויפל יהוה אלהים תרדמה על־האדם ויישן ויקח אחת מצלעתיו ויסגר בשר תחתנה׃ ויבן יהוה אלהים את־הצלע אשר־לקח מן־האדם לאשה ויבאה אל־האדם׃ ויאמר האדם זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי לזאת יקרא אשה כי מאיש לקחה־זאת׃ על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו לבשר אחד׃ ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבששו׃

בראשית ג

והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים ויאמר אל־האשה אף כי־אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן׃ ותאמר האשה אל־הנחש מפרי עץ־הגן נאכל׃ ומפרי העץ אשר בתוך־הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן־תמתון׃ ויאמר הנחש אל־האשה לא־מות תמתון׃ כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים יודעי טוב ורע׃ ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה־הוא לעינים ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם־לאישה עמה ויאכל׃ ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרות׃ וישמעו את־קול יהוה אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהוה אלהים בתוך עץ הגן׃ ויקרא יהוה אלהים אל־האדם ויאמר אליו איכה׃ ויאמר את־קלך שמעתי בגן ואירא כי־עירם אנכי ואתחבא׃ ויאמר מי הגיד לך כי עירם אתה המן־העץ אשר צויתיך לבלתי אכל־ממנו אכלת׃ ויאמר האדם האשה אשר נתתה עמדי הוא נתנה־לי מן־העץ ואכל׃ ויאמר יהוה אלהים לאשה מה־זאת עשית ותאמר האשה הנחש השיאני ואכל׃ ויאמר יהוה אלהים אל־הנחש כי עשית זאת ארור אתה מכל־הבהמה ומכל חית השדה על־גחנך תלך ועפר תאכל כל־ימי חייך׃ ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב׃ אל־האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרנך בעצב תלדי בנים ואל־אישך תשוקתך והוא ימשל־בך׃ ולאדם אמר כי שמעת לקול אשתך ותאכל מן־העץ אשר צויתיך לאמר לא תאכל ממנו ארורה האדמה בעבורך בעצבון תאכלנה כל־ימי חייך׃ וקוץ ודרדר תצמיח לך ואכלת את־עשב השדה׃ בזעת אפיך תאכל לחם עד שובך אל־האדמה כי ממנה לקחת כי־עפר אתה ואל־עפר תשוב׃ ויקרא האדם שם אשתו חוה כי־היא היתה אם כל־חי׃ ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם׃ ויאמר יהוה אלהים הן האדם היה כאחד ממנו לדעת טוב ורע ועתה פן־ישלח ידו ולקח גם מעץ החיים ואכל וחי לעלם׃ וישלחהו יהוה אלהים מגן־עדן לעבד את־האדמה אשר לקח משם׃ וישלח את־האדם וישכן מקדם לגן־עדן את־הכרבים ואת להט החרב המתהפכת לשמר את־דרך עץ החיים׃

בראשית ד

והאדם ידע את־חוה אשתו ותהר ותלד את־קין ותאמר קניתי איש את־יהוה׃ ותסף ללדת את־אחיו את־הבל ויהי הבל רעה צאן וקין היה עבד אדמה׃ ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה ליהוה׃ והבל הביא גם־הוא מבכרות צאנו ומחלבהן וישע יהוה אל־הבל ואל־מנחתו׃ ואל־קין ואל־מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד ויפלו פניו׃ ויאמר יהוה אל־קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך׃ הלוא אם־תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת רבץ ואליך תשוקתו ואתה תמשל־בו׃ ויאמר קין אל־הבל אחיו ויהי בהיותם בשדה ויקם קין אל־הבל אחיו ויהרגהו׃ ויאמר יהוה אל־קין איה הבל אחיך ויאמר לא ידעתי השמר אחי אנכי׃ ויאמר מה עשית קול דמי אחיך צעקים אלי מן־האדמה׃ ועתה ארור אתה מן־האדמה אשר פצתה את־פיה לקחת את־דמי אחיך מידך׃ כי תעבד את־האדמה לא תוסף תת־כחה לך נע ונד תהיה בארץ׃ ויאמר קין אל־יהוה גדול עוני מנשוא׃ הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה ומפניך אסתר והייתי נע ונד בארץ והיה כל־מצאי יהרגני׃ ויאמר לו יהוה לכן כל־הרג קין שבעתים יקם ויתן יהוה לקין אות לבלתי הכות־אתו כל־מצאו׃ ויצא קין מלפני יהוה וישב בארץ־נוד קדמת־עדן׃ וידע קין את־אשתו ותהר ותלד את־חנוך ויהי בנה עיר ויקרא שם העיר כשם בנו חנוך׃ ויולד לחנוך את־עירד ועירד ילד את־מחויאל ומחויאל ילד את־מתושאל ומתושאל ילד את־למך׃ ויקח־לו למך שתי נשים שם האחת עדה ושם השנית צלה׃ ותלד עדה את־יבל הוא היה אבי יושב אהל ומקנה׃ ושם אחיו יובל הוא היה אבי כל־תפש כנור ועוגב׃ וצלה גם־הוא ילדה את־תובל קין לטש כל חרש נחשת וברזל ואחות תובל־קין נעמה׃ ויאמר למך לנשיו עדה וצלה שמען קולי נשי למך האזנה אמרתי כי־איש הרגתי לפצעי וילד לחבורתי׃ כי שבעתים יקם־קין ולמך שבעים ושבעה׃ וידע אדם עוד את־אשתו ותלד בן ותקרא את־שמו שת כי־שת לי אלהים זרע אחר תחת את־הבל כי הרגו קין׃ ולשת גם־הוא ילד־בן ויקרא את־שמו אנוש אז הוחל לקרא בשם יהוה׃

בראשית ה

זה ספר תולדת אדם ביום ברא אלהים אדם בדמות אלהים עשה אתו׃ זכר ונקבה בראם ויברך אתם ויקרא את־שמם אדם ביום הבראם׃ ויחי אדם שלשים ומאת שנה ויולד בדמותו כצלמו ויקרא את־שמו שת׃ ויהי ימי־אדם אחרי הולידו את־שת שמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלשים שנה ומת׃ ויחי שת חמש שנים ומאת שנה ויולד את־אנוש׃ ויחי שת אחרי הולידו את־אנוש שבע שנים ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי שת אשר חי שתים עשרה שנה ותשע מאות שנה ויחי אנוש תשעים שנה ויולד את־קינן׃ ויחי אנוש אחרי הולידו את־קינן חמש עשרה שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי אנוש חמש שנים ותשעים שנה ויחי קינן שבעים שנה ויולד את־מהללאל׃ ויחי קינן אחרי הולידו את־מהללאל ארבעים שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי קינן עשר שנה ותשע מאות שנה ויחי מהללאל חמש ושישים שנה ויולד את־ירד׃ ויחי מהללאל אחרי הולידו את־ירד שלשים שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי מהללאל חמש ותשעים שנה ושמנה מאות שנה ויחי ירד שתים ושישים שנה ומאת שנה ויולד את־חנוך׃ ויחי ירד אחרי הולידו את־חנוך שמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי ירד שתים וששים שנה ותשע מאות שנה ויחי חנוך חמש ושישים שנה ויולד את־מתושלח׃ ויתהלך חנוך את־האלהים אחרי הולידו את־מתושלח שלש מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי חנוך חמש ושישים שנה ושלש מאות שנה׃ ויתהלך חנוך את־האלהים ואינו כי לקח אתו אלהים׃ ויחי מתושלח שבע ושמנים שנה ומאת שנה ויולד את־למך׃ ויחי מתושלח אחרי הולידו את־למך שתים ושמנים שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי מתושלח תשע ושישים שנה ותשע מאות שנה ויחי למך שתים ושמנים שנה ומאת שנה ויולד בן׃ ויקרא את־שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן־האדמה אשר אררה יהוה׃ ויחי למך אחרי הולידו את־נח חמש ותשעים שנה וחמש מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ויהי כל־ימי למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה ויחי נח בן־חמש מאות שנה ויולד נח את־שם את־חם ואת־יפת׃

בראשית ו

ויהי כי־החל האדם לרב על־פני האדמה ובנות יולדו להם׃ ויראו בני־האלהים את־בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מכל אשר בחרו׃ ויאמר יהוה לא־ידון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה׃ הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי־כן אשר יבאו בני־האלהים אל־בנות האדם וילדו להם המה הגברים אשר מעולם אנשי השם׃ וירא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל־היום׃ וינחם יהוה כי־עשה את־האדם בארץ ויתעצב אל־לבו׃ ויאמר יהוה אמחה את־האדם אשר־בראתי מעל פני האדמה מאדם עד־בהמה עד־רמש ועד־עוף השמים כי נחמתי כי עשיתם׃ ונח מצא חן בעיני יהוה׃ אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את־האלהים התהלך־נח׃ ויולד נח שלשה בנים את־שם את־חם ואת־יפת׃ ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס׃ וירא אלהים את־הארץ והנה נשחתה כי־השחית כל־בשר את־דרכו על־הארץ׃ ויאמר אלהים לנח קץ כל־בשר בא לפני כי־מלאה הארץ חמס מפניהם והנני משחיתם את־הארץ׃ עשה לך תבת עצי־גפר קנים תעשה את־התבה וכפרת אתה מבית ומחוץ בכפר׃ וזה אשר תעשה אתה שלש מאות אמה ארך התבה חמשים אמה רחבה ושלשים אמה קומתה׃ צהר תעשה לתבה ואל־אמה תכלנה מלמעלה ופתח התבה בצדה תשים תחתים שנים ושלשים תעשה׃ כי אני הנני מביא את־המבול מים על־הארץ לשחת כל־בשר אשר־בו רוח חיים מתחת השמים כל אשר־בארץ יגוע׃ והקימתי את־בריתי אתך ובאת אל־התבה אתה ובניך ואשתך ונשי־בניך אתך׃ ומכל־החי מכל־בשר שנים מכל תביא אל־התבה להחיות אתך זכר ונקבה יהיו׃ מהעוף למינהו ומן־הבהמה למינה מכל רמש האדמה למינהו שנים מכל יבאו אליך להחיות׃ ואתה קח־לך מכל־מאכל אשר יאכל ואספת אליך והיה לך ולהם לאכלה׃ ויעש נח ככל אשר צוה אתו אלהים כן עשה׃

בראשית ז

ויאמר יהוה לנח בא־אתה וכל־ביתך אל־התבה כי אתך ראיתי צדיק לפני בדור הזה׃ מכל הבהמה הטהורה תקח־לך שבעה שבעה איש ואשתו ומן־הבהמה אשר לא טהורה הוא שנים איש ואשתו׃ גם מעוף השמים שבעה שבעה זכר ונקבה לחיות זרע על־פני כל־הארץ׃ כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על־הארץ ארבעים יום וארבעים לילה ומחיתי את כל־היקום אשר עשיתי מעל פני האדמה׃ ויעש נח ככל אשר צוהו יהוה׃ ונח בן־שש מאות שנה והמבול היה מים על־הארץ׃ ויבא נח ובניו ואשתו ונשי־בניו אתו אל־התבה מפני מי המבול׃ מן־הבהמה הטהורה ומן־הבהמה אשר אינה טהורה ומן־העוף וכל אשר־רומש על־האדמה׃ שנים שנים באו אל־נח אל־התבה זכר ונקבה כאשר צוה אלהים את־נח׃ ויהי לשבעת הימים ומי המבול היו על־הארץ׃ בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחדש השני בשבעה עשר יום בחדש ביום הזה נבקעו כל מעינות תהום רבה וארבת השמים נפתחו׃ ויהי הגשם על־הארץ ארבעים יום וארבעים לילה׃ בעצם היום הזה בא נח ושם וחם ויפת בני־נח ואשת נח ושלש נשי־בניו אתם אל־התבה׃ הם וכל־החיה למינה וכל־הבהמה למינה וכל־הרמש הרמש על־הארץ למינהו וכל־העוף למינהו כל צפור כל כנף׃ ויבאו אל־נח אל־התבה שנים שנים מכל־הבשר אשר־בו רוח חיים׃ והבאים זכר ונקבה מכל־בשר באו כאשר צוה אתו אלהים ויסגר יהוה בעדו׃ ויהי המבול ארבעים יום על־הארץ וירבו המים וישאו את־התבה ותרם מעל הארץ׃ ויגברו המים וירבו מאד על־הארץ ותלך התבה על־פני המים׃ והמים גברו מאד מאד על־הארץ ויכסו כל ההרים הגבהים אשר תחת כל־השמים׃ חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים ויכסו ההרים׃ ויגוע כל־בשר הרומש על־הארץ בעוף ובבהמה ובחיה ובכל השרץ השרץ על־הארץ וכל האדם׃ כל אשר נשמת רוח חיים באפיו מכל אשר בחרבה מתו׃ וימח את כל־היקום אשר על־פני האדמה מאדם עד־בהמה עד־רמש ועד־עוף השמים ויימחו מן־הארץ ויישאר אך־נח ואשר אתו בתבה׃ ויגברו המים על־הארץ חמשים ומאת יום׃

בראשית ח

ויזכר אלהים את־נח ואת כל־החיה ואת כל־הבהמה אשר אתו בתבה ויעבר אלהים רוח על־הארץ וישכו המים׃ ויסכרו מעינות תהום וארבת השמים ויכלא הגשם מן־השמים׃ וישובו המים מעל הארץ הלוך ושוב ויחסרו המים מקצה חמשים ומאת יום׃ ותנח התבה בחדש השביעי בשבעה עשר יום לחדש על הרי אררט׃ והמים היו הלוך וחסור עד החדש העשירי בעשירי באחד לחדש נראו ראשי ההרים׃ ויהי מקץ ארבעים יום ויפתח נח את־חלון התבה אשר עשה׃ וישלח את־העורב ויצא יצוא ושוב עד־יבשת המים מעל הארץ׃ וישלח את־היונה מאתו לראות הקלו המים מעל פני האדמה׃ ולא מצאה היונה מנוח לכף רגלה ותשב אליו אל־התבה כי־מים על־פני כל־הארץ וישלח ידו ויקחה ויבא אתה אליו אל־התבה׃ ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את־היונה מן־התבה׃ ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח כי־קלו המים מעל הארץ׃ ויחל עוד שבעת ימים אחרים וישלח את־היונה ולא־יספה שוב אליו עוד׃ ויהי בשנת אחת ושש מאות שנה בראשון באחד לחדש חרבו המים מעל הארץ ויסר נח את־מכסה התבה וירא והנה חרבו פני האדמה׃ ובחדש השני בשבעה ועשרים יום לחדש יבשה הארץ׃ וידבר אלהים אל־נח לאמר׃ צא מן־התבה אתה ואשתך ובניך ונשי־בניך אתך׃ כל־החיה אשר אתך מכל־בשר בעוף ובבהמה ובכל־הרמש הרמש על־הארץ הוצא אתך ושרצו בארץ ופרו ורבו על־הארץ׃ ויצא נח ובניו ואשתו ונשי־בניו אתו׃ כל־החיה כל־הרמש וכל־העוף כל רומש על־הארץ למשפחתיהם יצאו מן־התבה׃ ויבן נח מזבח ליהוה ויקח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור ויעל עלות במזבח׃ וירח יהוה את־ריח הניחח ויאמר יהוה אל־לבו לא־אסף לקלל עוד את־האדמה בעבור האדם כי יצר לב האדם רע מנעריו ולא־אסף עוד להכות את כל־חי כאשר עשיתי׃ עד כל־ימי הארץ זרע וקציר וקר וחם וקיץ וחרף ויום ולילה לא ישבתו׃

בראשית ט

ויברך אלהים את־נח ואת־בניו ויאמר להם פרו ורבו ומלאו את־הארץ׃ ומוראכם וחתכם יהיה על כל־חית הארץ ועל כל־עוף השמים בכל אשר תרמש האדמה ובכל דגי הים בידכם נתנו׃ כל־רמש אשר הוא חי לכם יהיה לאכלה כירק עשב נתתי לכם את־כל׃ אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו׃ ואך את־דמכם לנפשתיכם אדרש מיד כל־חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את־נפש האדם׃ שפך דם האדם באדם דמו ישפך כי בצלם אלהים עשה את־האדם׃ ואתם פרו ורבו שרצו בארץ ורבו־בה׃ ויאמר אלהים אל־נח ואל־בניו אתו לאמר׃ והנני מקים את־בריתי אתכם ואת־זרעכם אחריכם׃ ואת כל־נפש החיה אשר אתכם בעוף בבהמה ובכל־חית הארץ אתכם מכל יצאי התבה לכל חית הארץ׃ והקמתי את־בריתי אתכם ולא־יכרת כל־בשר עוד ממי המבול ולא־יהיה עוד מבול לשחת הארץ׃ ויאמר אלהים זאת אות־הברית אשר אני נתן ביני וביניכם ובין כל־נפש החיה אשר אתכם לדרת עולם׃ את־קשתי נתתי בענן והיתה לאות ברית ביני ובין הארץ׃ והיה בעננו עב על־הארץ ונראתה הקשת בענן׃ וזכרתי את־בריתי אשר ביני וביניכם ובין כל־נפש חיה בכל־בשר ולא־יהיו המים למבול לשחת כל־בשר׃ והיתה הקשת בענן וראיתיה לזכר ברית עולם בין אלהים ובין כל־נפש חיה בכל־בשר אשר על־הארץ׃ ויאמר אלהים אל־נח זאת אות־הברית אשר הקימתי בין־כל־בשר אשר על־הארץ׃ ויהי בני־נח היצאים מן־התבה שם וחם ויפת וחם הוא אבי כנען׃ שלשה אלה בני־נח ומאלה נפצה כל־הארץ׃ ויחל נח איש האדמה ונטע כרם׃ וישת מן־היין וישכר ויתגל בתוך אהלה׃ וירא חם אבי כנען את ערות אביו ויגד לשני אחיו בחוץ׃ ויקח שם ויפת את־השמלה וישימו על־שכמם וילכו אחרנית ויכסו את ערות אביהם ופניהם אחרנית ולא ראו את ערות אביהם׃ ויקץ נח מיינו וידע את אשר־עשה לו בנו הקטן׃ ויאמר ארור כנען עבד עבדים יהיה לאחיו׃ ויאמר ברוך יהוה אלהי שם ויהי כנען עבד להם׃ יפת אלהים ליפת וישכן באהלי שם ויהי כנען עבד להם׃ ויחי נח אחרי המבול שלש מאות שנה וחמשים שנה׃ ויהי כל־ימי נח תשע מאות שנה וחמשים שנה וימת׃

בראשית י

ואלה תולדת בני־נח שם חם ויפת ויולד להם בנים אחרי המבול׃ בני יפת גמר ומגוג ומדי ויון ותבל ומשך ותירס׃ ובני גמר אשכנז ריפת ותוגרמה׃ ובני יון אלישה ותרשישה כתים ודודנים׃ מאלה נפרדו איי הגוים בארצתם איש לשונו למשפחתם בגוייהם׃ ובני חם כוש ומצרים ופוט וכנען׃ ובני כוש סבתה ורעמה וסבתכא ובני רעמה שבא ודדן׃ וכוש ילד את־נמרד הוא החל להיות גבר בארץ׃ הוא היה גבר ציד לפני יהוה על־כן יאמר כנמרד גבור ציד לפני יהוה׃ ותהי ראשית ממלכתו בבל וארך וכלנה בארץ שנער׃ מן־הארץ ההוא יצא אשור ויבן את־נינוה ואת־רחובות עיר ואת־כלח׃ ואת־רסן בין נינוה ובין כלח הוא העיר הגדלה׃ ומצרים ילד את־לודים ואת־ענמים ואת־להבים ואת־נפתחים׃ ואת־פתרסים ואת־כסלחים אשר יצאו משם פלשתים ואת־כפתרים׃ וכנען ילד את־צידון בכרו ואת־חת׃ ואל־היבוסי ואל־האמרי ואל־הגרגשי׃ ואל־החוי ואל־הערקי ואל־הסיני׃ ואל־הארודי ואל־הצמרי ואל־החמתי ואחר נפצו משפחות הכנעני׃ ויהי גבול הכנעני מצידון בבאך גררה עד־עזה בבאך סדמה ועמרה ואדמה וצבים עד־לשע׃ אלה בני־חם למשפחתם ללשנתם בארצתם בגוייהם׃ ולשם גם־הוא ילד אבי כל־בני עבר אחי יפת הגדול׃ ובני שם עילם ואשור וארפכשד ולוד וארם׃ ובני ארם עוץ וחול וגתר ומש׃ וארפכשד ילד את־שלח ושלח ילד את־עבר׃ ולעבר ילד שני בנים שם האחד פלג כי בימיו נפלגה הארץ ושם אחיו יקטן׃ ויקטן ילד את־אלמודד ואת־שלף ואת־חצרמות ואת־ירח׃ ואת־הדורם ואת־אוזל ואת־דקלה׃ ואת־עובל ואת־אבימאל ואת־שבא׃ ואת־אופיר ואת־חוילה ואת־יובב כל־אלה בני יקטן׃ ויהי מושבם ממישא בבאך ספרה הר הקדם׃ אלה בני־שם למשפחתם ללשנתם בארצתם לגוייהם׃ אלה משפחת בני־נח לתולדתם בגוייהם ומאלה נפרדו הגוים בארץ אחר המבול׃

בראשית יא

ויהי כל־הארץ שפה אחת ודברים אחדים׃ ויהי בנסעם מקדם וימצאו בקעה בארץ שנער וישבו שם׃ ויאמרו איש אל־רעהו הבה נלבנה לבנים ונשרפה לשרפה ותהי להם הלבנה לאבן והחמר היה להם לחמר׃ ויאמרו הבה נבנה־לנו עיר ומגדל וראשו בשמים ונעשה־לנו שם פן־נפוץ על־פני כל־הארץ׃ וירד יהוה לראות את־העיר ואת־המגדל אשר בנו בני האדם׃ ויאמר יהוה הן עם אחד ושפה אחת לכלם וזה החלם לעשות ועתה לא־יבצר מהם כל אשר יזמו לעשות׃ הבה נרדה ונבלה שם שפתם אשר לא ישמעו איש שפת רעהו׃ ויפץ יהוה אתם משם על־פני כל־הארץ וחדלו לבנות את־העיר׃ על־כן קרא־שמה בבל כי־שם בלל יהוה שפת כל־הארץ ומשם הפיצם יהוה על־פני כל־הארץ׃ אלה תולדת שם שם בן־מאת שנה והוליד את־ארפכשד שנתים אחר המבול׃ ויחי שם אחרי הולידו את־ארפכשד חמש שנים וחמש מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ וארפכשד חי חמש ושלשים שנה והוליד את־שלח׃ ויחי ארפכשד אחרי הולידו את־שלח שלש שנים וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ושלח חי שלשים שנה והוליד את־עבר׃ ויחי שלח אחרי הולידו את־עבר שלש שנים וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ועבר חי ארבע ושלשים שנה והוליד את־פלג׃ ויחי עבר אחרי הולידו את־פלג שלשים שנה וארבע מאות שנה ויולד בנים ובנות׃ ופלג חי שלשים שנה והוליד את־רעו׃ ויחי פלג אחרי הולידו את־רעו תשע שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות׃ ורעו חי שתים ושלשים שנה והוליד את־שרוג׃ ויחי רעו אחרי הולידו את־שרוג שבע שנים ומאתים שנה ויולד בנים ובנות׃ ושרוג חי שלשים שנה והוליד את־נחור׃ ויחי שרוג אחרי הולידו את־נחור מאתים שנה ויולד בנים ובנות׃ ונחור חי תשע ועשרים שנה והוליד את־תרח׃ ויחי נחור אחרי הולידו את־תרח תשע עשרה שנה ומאה שנה ויולד בנים ובנות׃ ויחי תרח שבעים שנה והוליד את־אברם את־נחור ואת־הרן׃ ואלה תולדת תרח תרח הוליד את־אברם את־נחור ואת־הרן והרן הוליד את־לוט׃ וימת הרן על־פני תרח אביו בארץ מולדתו באור כשדים׃ ויקחו אברם ונחור להם נשים שם אשת אברם שרי ושם אשת נחור מלכה בת־הרן אבי־מלכה ואבי־יסכה׃ ותהי שרי עקרה אין לה ולד׃ ויקח תרח את־אברם בנו ואת־לוט בן־הרן בן־בנו ואת־שרי כלתו אשת אברם בנו ויצאו אתם מאור כשדים ללכת ארצה כנען ויבאו עד־חרן וישבו שם׃ ויהיו ימי תרח חמש שנים ומאתים שנה וימת תרח בחרן׃

בראשית יב

ויאמר יהוה אל־אברם לך־לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל־הארץ אשר אראך׃ ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה׃ ואברכה מברכיך ומקללך אאר ונברכו בך כל משפחת האדמה׃ וילך אברם כאשר דבר אליו יהוה וילך אתו לוט ואברם בן־חמש שנים ושבעים שנה בצאתו מחרן׃ ויקח אברם את־שרי אשתו ואת־לוט בן־אחיו ואת כל־רכושם אשר רכשו ואת הנפש אשר עשו בחרן ויצאו ללכת ארצה כנען ויבאו ארצה כנען׃ ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ׃ וירא יהוה אל־אברם ויאמר לזרעך אתן את־הארץ הזאת ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו׃ ויעתק משם ההרה מקדם לבית־אל ויט אהלה בית־אל מים ועי קדמה ויבן שם מזבח ליהוה ויקרא בשם יהוה׃ ויסע אברם הלוך ונסוע הנגבה׃ ויהי רעב בארץ וירד אברם מצרימה לגור שם כי־כבד הרעב בארץ׃ ויהי כאשר הקריב לבוא מצרימה ויאמר אל־שרי אשתו הנה־נא ידעתי כי אשה יפת־מראה את׃ והיה כי־יראו אתך המצרים ואמרו אשתו זאת והרגו אתי ואתך יחיו׃ אמרי־נא אחתי את למען ייטב־לי בעבורך וחיתה נפשי בגללך׃ ויהי כבוא אברם מצרימה וירא המצרים את־האשה כי־יפה היא מאד׃ וירא אתה שרי פרעה ויהללו אתה אל־פרעה ותקח האשה בית פרעה׃ ולאברם היטיב בעבורה ויהי־לו צאן ובקר וחמרים ועבדים ושפחות ואתנות וגמלים׃ ויגע יהוה את־פרעה נגעים גדלים ואת־ביתו על־דבר שרי אשת אברם׃ ויקרא פרעה לאברם ויאמר מה־זאת עשית לי למה לא הגדת לי כי אשתך היא׃ למה אמרת אחתי היא ואקח־אתה לי לאשה ועתה הנה אשתך קח ולך׃ ויצו עליו פרעה אנשים וישלחו אתו ואת־אשתו וכל אשר־לו׃

בראשית יג

ויעל אברם ממצרים הוא ואשתו וכל אשר־לו ולוט עמו הנגבה׃ ואברם כבד מאד במקנה בכסף ובזהב׃ וילך למסעיו מן־הנגב ועד בית־אל עד המקום אשר־היה שם אהלה בתחלה בין בית־אל ובין העי׃ אל מקום המזבח אשר עשה שם בראשנה ויקרא שם אברם בשם יהוה׃ וגם ללוט ההלך את־אברם היה צאן ובקר ואהלים׃ ולא־נשא אתם הארץ לשבת יחדו כי־היה רכושם רב ולא יכלו לשבת יחדו׃ ויהי־ריב בין רעי מקנה־אברם ובין רעי מקנה־לוט והכנעני והפרזי אז יושב בארץ׃ ויאמר אברם אל־לוט אל־נא תהי מריבה ביני וביניך ובין רעי וביני רעיך כי אנשים אחים אנחנו׃ הלוא כל־הארץ לפניך הפרד־נא מעלי אם־השמאל ואימנה ואם־הימין ואשמאילה׃ וישא לוט את־עיניו וירא את כל־ככר הירדן כי כלה משקה לפני שחת יהוה את־סדם ואת־עמרה כגן־יהוה כארץ מצרים באכה צוער׃ ויבחר־לו לוט את כל־ככר הירדן ויסע לוט מקדם ויפרדו איש מעל אחיו׃ אברם ישב בארץ כנען ולוט ישב בערי הככר ויאהל עד־סדם׃ ואנשי סדם רעים וחטאים ליהוה מאד׃ ויהוה אמר אל־אברם אחרי הפרד־לוט מעמו שא־נא עיניך וראה מן־המקום אשר־אתה שם צפנה ונגבה וקדמה וימה׃ כי את כל־הארץ אשר־אתה רואה לך־אתננה ולזרעך עד־עולם׃ ושמתי את־זרעך כעפר הארץ אשר אם־יוכל איש למנות את־עפר הארץ גם־זרעך ימנה׃ קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה׃ ויאהל אברם ויבא וישב באלני ממרא אשר בחברון ויבן שם מזבח ליהוה׃

בראשית יד

ויהי בימי אמרפל מלך שנער אריוך מלך אלסר כדרלעמר מלך עילם ותדעל מלך גוים׃ עשו מלחמה את־ברע מלך סדם ואת־ברש

תפ וכום

חייבי לא תעשה שבתורה אין לוקין עליהן שהרי נאמר בהן לא תעשה כל מלאכה וכן ירמיה מלבדי רבי חייא שכתב מלעשות בהן ברבים שהרי אין אומרי מי שרוצה
לעשות בהם חייבי לאוין עליו הכתוב יכול יהא יכול עבדיו בחו התלמידים ואומרו שבל כל בם
וכם גרים בהיכה לאחרים כמו לפנינו ואומר יכול עבדיו בחו התלמידים ואומרו שבל כל בם
עשו כלל הכתוב ואומרו בשביעי בכל אדם בהקיש אלא ומה רבי שבדיה אין כאן קוץ ומעקר יפה קוץ אבל יפה לא
נתנו בכם חייבי כל שקר וכם התלמידי ומברש אחר הכלל ואחר כלל גדול דרבי שבדיה ודלמטן מדילהון
לא לאמור דבבן שהם ברשות עכ"ל. וקשה מהגם בעשותם רשות וכן כתב רבי יוסף טוב עלם אלא קוץ הלא
לעשות יעשה בם חייבי. וכן כתב רבי שר שלום אלא בם חייבי רשות לא לעשות יהיה ואומר עשו יכלנך. וכן
שדר רבי כהן צדק ורבי משה וכן כתב רבי שמעון אלא. ירמיה מלבדים מי שרוצה לעשות יהיה יכלנך
ואומר על חייבי כריתות ואזהרתם ולמה לי לכתוב פלגיה דרבותיה טוב למעט בברכות. ומי שירצה לעשות לא יהיה
אחר הכלל ואומר עשו כלל גדול ובשביעי בכל אדם וכן כתב רבי בן גיאת אלא. כל ירמיה מלבדי
רבי יוסף טוב עלם שלמה לעשות של פסח וכן כתב ריף אלא לאכלן כל מבושלין ושלי
כויה מבה דמיבטלין ולא בעמין בתר זמנם כגון בר מבסח בברכת מזונא ובסח דשלמים ומילן לבחי שת שבה דשבתא
לעשות חמירא שלא מילי. וכן כתבו כל הגאונים אלא ותמיה מבה לן דהא לא מילי שלא חלין מפטירין אחר הפטרה
חפטירין. וזהיר שלא לאכל לשבע שלא בשעת שלי. ומברש בבי יוסי טעם למבה שלא
שהיב כל אחד לעשות כל מלאכה בהלכות פסח ובשלחות מצרים ובספר בשמים ובפלחות שבשבה בקבה לשבותיהן
על שהתפלל שיהא יהא בהם וכא לא יהיה בהם חייב אחד לעשות בהלכות פסח ובשלחות מצרים כל מלאכה

תפא כתב

ואם שבשבה מבשה בר שיעור ולא יהושע שהיו מספרין בשלחות מצרים כל מלאכה
רבי שפחים אלא מילי שלא כויה דמיבטלין אחת בריאים לא מיבטל ומברך
עליה קידוש אלא ובסוף מברך על כויה דמיבטל לאכל מבה ומרור ואחל בלא ברכה. ובמיד
עלה בבי קרחים אלא לפי שבריה לאכל כויה דמיבטלין בסוף מיחך יעשה כריכה אחר שיאכל כויה דמיבטל
ויאכל בלא מיבטל אחריו ובטל טעם מבה ויותר מסתבר לפי שבריה לאכול כריכה שיהא בלא כר למקום
מבה שיבטל טעם מבה שבשו. וכן כתב בלי יוסי אלא שיאכל כויה דמיבטל בזאחרונה ומברך עלה על אכילת מבה
ולם יאכל לאחריו כלום. ובעל המאור כתב שיאכל כויה מיד בלא מיבטל ומברך עלה קידוש ועל אכילת. מבה
ואכל דמיבטל בסוף בלא ברכה. ואם בבי קרחים אלא כתב שיאכל מיד כויה דמיבטל כדי שיאכל מבה לתאבן ומברך
עלה קידוש ועל אכילת מבה ואין חוששם אם יאכל בסוף בלא מיבטל

תפב כתברב

שפחים אלא מילי שלא יהיה חמירא בלל פסח מקדם לריפתה והיה עבד
שרי קידוש ובבע לריפתה ומבה יהיה שלוה עד דמיבר קידוש ומבה
לאכל מבה ואכל וקדר לאכל שחר יהיה ושלוה לפתריה ואומר מבה בשתבה וכל הקבדה עד בא ישרש ומברך
לאורר וקדר כריך מבה ומרור ואכל בלא ברכה וקדי בן גיאת אלא כתב שאין מברך בשעת קידוש אלא קידוש
ועלי קידוש ואוכל ומבבל שרקות ועלי מקבדה ואחר כך מברך על אכילת מבה ועל אכילת מרור. ובבע
קשבור כתב שהיה בקידוש אחד שמברך קידוש ברך על אכילת מבה ועלי קידוש ואוכל ושן שאוכל מבה
לאכל מרור היה שאין לקפיק בן אכילת מבה לאכילת מרור עד כאן. ואי לא דמסתפקא קושיא לאי שיבבל
כריך היה בלא קידוש ואחר כך יסוד מקבדה ומקלל עד לעשבו מים ויקדש ויבל קידוש ומברך

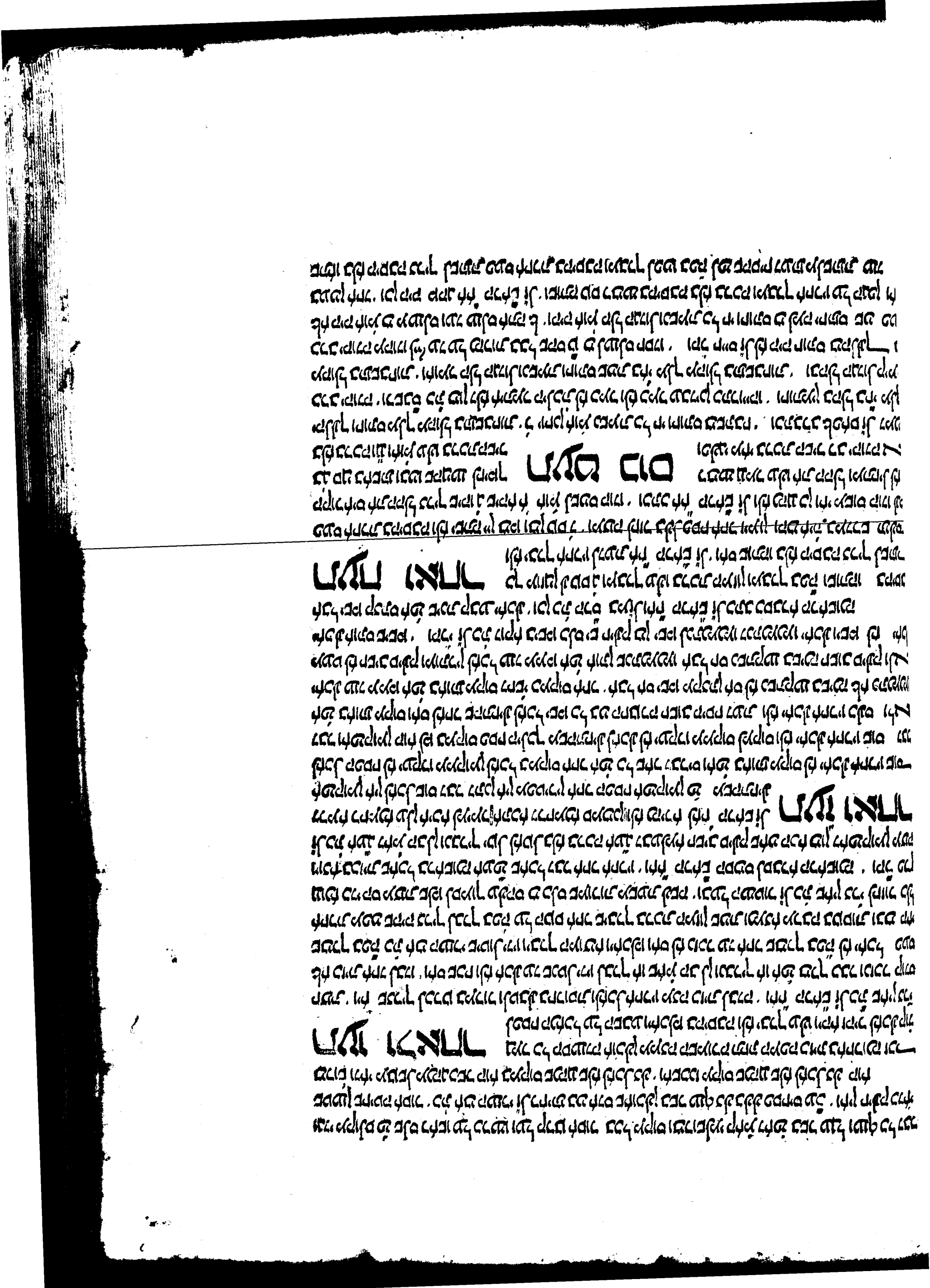

פרשת בחקותי

פרשת במדבר

Un chien noir

Un chien noir était attaché à la porte d'une maison. Il aboyait fortement contre les passants qui voulaient entrer. Un jour, un voleur vint pour dérober quelque chose dans la maison. Le chien aboya si fort que le voleur prit la fuite. Le maître du chien, qui était sorti, entendit les aboiements de son chien. Il revint à la maison et battit le chien parce qu'il avait aboyé sans raison. Le chien, qui était très intelligent, ne mordit pas son maître, mais il se coucha à ses pieds et remua la queue. Le maître comprit alors que le chien avait aboyé pour le bien de la maison. Il le caressa et lui donna à manger.

Un chien noir

Un chien noir était attaché à la porte d'une maison. Il aboyait fortement contre les passants qui voulaient entrer. Un jour, un voleur vint pour dérober quelque chose dans la maison. Le chien aboya si fort que le voleur prit la fuite. Le maître du chien, qui était sorti, entendit les aboiements de son chien. Il revint à la maison et battit le chien parce qu'il avait aboyé sans raison. Le chien, qui était très intelligent, ne mordit pas son maître, mais il se coucha à ses pieds et remua la queue. Le maître comprit alors que le chien avait aboyé pour le bien de la maison. Il le caressa et lui donna à manger.

Un chien noir

Un chien noir était attaché à la porte d'une maison. Il aboyait fortement contre les passants qui voulaient entrer. Un jour, un voleur vint pour dérober quelque chose dans la maison. Le chien aboya si fort que le voleur prit la fuite. Le maître du chien, qui était sorti, entendit les aboiements de son chien. Il revint à la maison et battit le chien parce qu'il avait aboyé sans raison. Le chien, qui était très intelligent, ne mordit pas son maître, mais il se coucha à ses pieds et remua la queue. Le maître comprit alors que le chien avait aboyé pour le bien de la maison. Il le caressa et lui donna à manger.

ירושלים של זהב ירושלים של זהב ..

ירושלים של זהב

ירושלים של זהב ונחושת ואור עיניים
אני כינורם של כל שיריך
הלא אני הוא הראשון לנחמת עריך
ואני הנותר לך לזכור את בריתך ..

ירושלים של זהב ונחושת ואור עיניים
אני כינורם של כל שיריך
הלא אני הוא הראשון לנחמת עריך
ואני הנותר לך לזכור את בריתך ..

ירושלים של זהב

ירושלים של זהב ונחושת ואור עיניים
אני כינורם של כל שיריך
הלא אני הוא הראשון לנחמת עריך
ואני הנותר לך לזכור את בריתך ..

ספר הישר

ספר הישר אשר נזכר בספר יהושע ובספר שמואל הנביא. ועתה נדפס בפעם הראשון בעיר ונציה שנת רפ"ב לפ"ק.

ספר הישר

מכתב מא

ואחרי כן הלכתי לבקר את אחי הרב ר' יוסף ז"ל, ומצאתיו חולה מאד, ומשכב מחלתו היתה מכת הקדחת, ולא עברו עליו ימים רבים עד שהלך לבית עולמו.

תקן אין מבקעין

תקא אין מוציאין

תקח מבשרי אוכל נפש

מולין

תקט מותר

תקי אין מבשלין לצורך גוי

אופין

תקו תנור

תקז אין מלבנין

ترجمة الأستاذ عبد الرحمن بدوي

الفصل الأول

في الأسباب التي تدعو الإنسان إلى الفلسفة

كل الناس بطبعهم يتشوقون إلى المعرفة. ودليل ذلك محبتنا للمدركات الحسية، فإنها بذاتها، بمعزل عن منفعتها، محبوبة، وأشدها محبة ما كان منها عن طريق البصر. فإننا لا نريد الحياة للإبصار فقط، بل نريد الحياة أيضاً لكي نبصر، ونحن نختار البصر على سائر الحواس لأنه أكثرها إدراكاً للمعارف وأقربها إلى طبيعة النفس. وذلك أن الحيوان بالطبع يشترك في الإحساس، وبالإحساس تحدث في نفوسها الذكرى، وتتولد من الذكرى في كثير من الحيوان التجربة، وتتولد من التجربة في الإنسان الصناعة والعلم. وهكذا فإن الحيوان يعيش بالخيال والذكرى، ولا نصيب له من التجربة إلا قليلاً، والجنس البشري يعيش بالصناعة والعلم.

وعند الناس أن التجربة علم، وأن العلم والصناعة إنما يحصلان للإنسان بالتجربة. فقد قال بولس إن التجربة أدت إلى العلم، وإن الصناعة أدت إلى العمل. وقال إن العلم والصناعة إنما يحصلان للإنسان بالتجربة. وقال إن التجربة أدت إلى العلم، وإن الصناعة أدت إلى العمل. وقال إن العلم والصناعة إنما يحصلان للإنسان بالتجربة.

وقال

תקנא מקרדין הבהמה ביט

תקנב אין עולין

תקנג הלואת יום טוב

תקנד מת המוטל לקברו

٦٦٦٦ ٦٦٦٦

٦٦٦٦ ٦٦٦٦٦٦٦

٦٦٦٦ ٦٦٦٦٦٦٦

תקמב אסור

תקמג אין

תקמד חול

ברכת אבות

אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה. חננו מאתך דעה בינה והשכל. ברוך אתה יי חונן הדעת.

ברכת תשובה

השיבנו אבינו לתורתך וקרבנו מלכנו לעבודתך והחזירנו בתשובה שלמה לפניך. ברוך אתה יי הרוצה בתשובה.

ברכת סליחה

סלח לנו אבינו כי חטאנו מחל לנו מלכנו כי פשענו כי מוחל וסלח אתה. ברוך אתה יי חנון המרבה לסלוח.

ברכת גאולה

ראה בעניינו וריבה ריבנו וגאלנו מהרה למען שמך כי גואל חזק אתה. ברוך אתה יי גואל ישראל.

ברכת רפואה

רפאנו יי ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה והעלה רפואה שלמה לכל מכותינו כי אל מלך רופא נאמן ורחמן אתה. ברוך אתה יי רופא חולי עמו ישראל.

ברכת השנים

ברך עלינו יי אלהינו את השנה הזאת ואת כל מיני תבואתה לטובה ותן ברכה על פני האדמה ושבענו מטובך וברך שנתנו כשנים הטובות. ברוך אתה יי מברך השנים.

ᚠᚢᚦᚨᚱᚲᚷᚹᚺᚾᛁᛃᛇᛈᛉᛊᛏᛒᛖᛗᛚᛜᛞᛟ

תקמה כתב

ובריו לאלף דורות קבלה לומר בכל תענית שבירך להפסיק ג מענין יוסי
תנו רבנן כלעשרת הזכרונות בתקיעה בתשעה באב
לאסור ברחיצה וסיכה ובנעילת הסנדל ותשמיש המטה · ולאסור בקרוב בתפילה
ובתפלין ובשמות בתשמיש ובתלמוד ובהלכות ולחגורת לבד קורין קום בתקוס שחרית רבינו לקרות ושם קום
בתקוס שחרית רבינו לשמות ובברי רב מחיר מפני שקום נשנה ג · רב יהודה לומר לעולם קורין בתקוס שחרית
רבינו לקרות · וחיישינן שמא ישכח ולא יתפלל תפלה של יום · לבד קורין קום בחיוב ובברכי הקטורת
שבתורה · ותשמיש של בית דין בשלש ט משום שנאמר פקודיי ישרים משמחי לב · ובחסכו מהקרות
פרשת קרבן עיס לשמוע לחזר שקוראין ברכי הקטורת שבתורה · וכתב הרא"ש מנהגנו שלא יהיו מניחין תפלין
שקורין בתורה פסוקים של תורה שבתורה ומי קורין פרשת קרבן עיס שבתורה שכלה תורה שקורין לו קודם הספר
לקרות שלו ברכי הקטורת שבתורה ואם כן היכי ניחוש לג' כל פסוקים דתורה · לאחר כך שמענו שיש מקיי הלעת
שלנין כל פסוקי דתורה עד כאן · כתב הרמב"ן ז"ל ומקום הלעת שלו לקרות פרשת הקרבנות ומשנת לי
זהו מקומן ומדרש רב ישמעאל בשנת הכנסת לפי שאסור לקרות בתורה ואינו נראה לפי שאין מי יסוד בספרי
חוס שקורין קריאת שמע ומברכין לפניה ולאחריה וכן קורין בתורה ומפטירין בנביא ופרשת הקרבנות ולי
זהו מקומן כבבר הזכירו הקדמונים ואומרין כהלכו ואינו חוסם · ויסוד לכלה ושתיה ט כלרך לאסורו חוס הכפורים
של שוק עשים כרת ווק מדברי קבלה ומכח מדרש · וברסיכן בפרק מקום שהנהג שבועות ומעקורת
מהשבועות ט ומשלשעות כלרך שמתענות ומשלשעות חוס הכפורים וכן קמשות של יסוד · וכתב הרמב"ן ז"ל
ומיהו היכ כל שלשים יום · וכן חוקק שקוק שריך לומר לכל יחיד שריך לחזור ולהתענות לי בתקוס חוקק לי גזור
רבנן · וכן ריחוץ וסיכה יסורין ט לעולי כמו חוס הכפורים כן בחמין כן בשמן לומר רב שיעור יסור לשם
שמים בשעה בתשעה באב כלרך שיסור חוס הכפורים · ומיהו טעמא של מעשה מוכרת ומותר לריחוץ
שיהיו לתפלה לקוי כשתפלה של מעשה לכל יחיד טובלין כלרכן כן בתשעה באב כן חוס הכפורים וכן שחר
חוס יחיד שעשה נרטו ונריך לנרך יסור יבר יטל לעטול ידיו · ומיהו נרי שיהר שלא לעטול כל ידיו של שוק שריך
להעמיד הכלך ויחפלו שלא לשריך ברכה והפלה יש מיון ידיו מלכלכות בעיט ובעיהה ורוחן יוהס לשעבר קטיט
ובעיהה ויהיו מעטין לה לתעכב מיהר שלא יסו לו לריחוץ וסיכה של תשובה כדאיתא בגמ' מי שים לי יסטין בריחצא
כך כלרכן ויהיו יוהס · ירושלמי התשעה באב מרחץ ידיו ומעטרים על גב ששו פרום לאחר שכובסו ועלין להוה
קנת · ולא קיק לכלך על גב ששו ולרכן לריחוץ בשים רוחן ומעטרו ויהיו חוסם לקוק לה כמלכלך בעיט ובעיהה
מרוחן כלרכן ויהיו חוסם · וכן כתב הלי בן ניהת ז"ל ולא כהרמב"ם ז"ל שכתב חוס הכפורים והתשעה באב אינן
בריחוץ ויהיו חוסם מפרק על הנילת ידיים ולא קמעטר יחבלו שיהם · קשוך לקחבל פט רבן שעבר בשים עד שיהרו
ויהיו חוסם בפרק בתרא דיומא ערב התשעה באב מעטרין ג מטפחת וסורק בשים ומקשה בה בשלשה ידיו פט ידיו
ורגלו פרום סורק בשים ערב ט באב ומועלה מן השים ויהיו מקשה בה בשלשה ידיו ורגלו כדי להסטן
ולאחר מעטרה על גב ששו להמשך הלבוך לפי שאין לריחוץ ששו בכל יום ועשוה עתה לתשובה שלי שון
שמיין בעבדה · ירושלמי קבלו מן קדרך ורגלו כקוה מותר לריחוץ בשים · ואסור נעילת הסנדל כיהודה שם הכפורים
לוקה של עשה יחיד של בגד לו של עון לו של שעם ובעי מותר · תלמוד יחיד ומיוחד שיהלכו בדרך מותרין
בנעילת הסנדל ובאומנין לשעה יחשב · וכן בתשעה באב ותענית צבור · כתב יש מקשרי ז"ל בריחוץ ובזמן
קוק שיהו מן קשים שיון נריך לשון לשון כשנכנס בריחוץ מיקודים לו בשת ישראל

הלכות אבלות

הלכות אבלות

הלכות תלמוד תורה

תקסב השרוי

תקסג נדר

תקסד יחיד

תקסה מי

תקסו הושב

תקסז אין

הלכות נדרים

פרשת בחקתי

בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם. ואם בחקותי תמאסו ואם את משפטי תגעל נפשכם. ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצות האלה. ואם את ח

ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਪੀਕਰ ਦੀ ਚੋਣ ਲਈ ਨਿਯਮ

ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਪੀਕਰ ਦੀ ਚੋਣ ਲਈ ਨਿਯਮ

ਪੰਜਾਬ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਸਪੀਕਰ ਦੀ ਚੋਣ ਲਈ ਨਿਯਮ

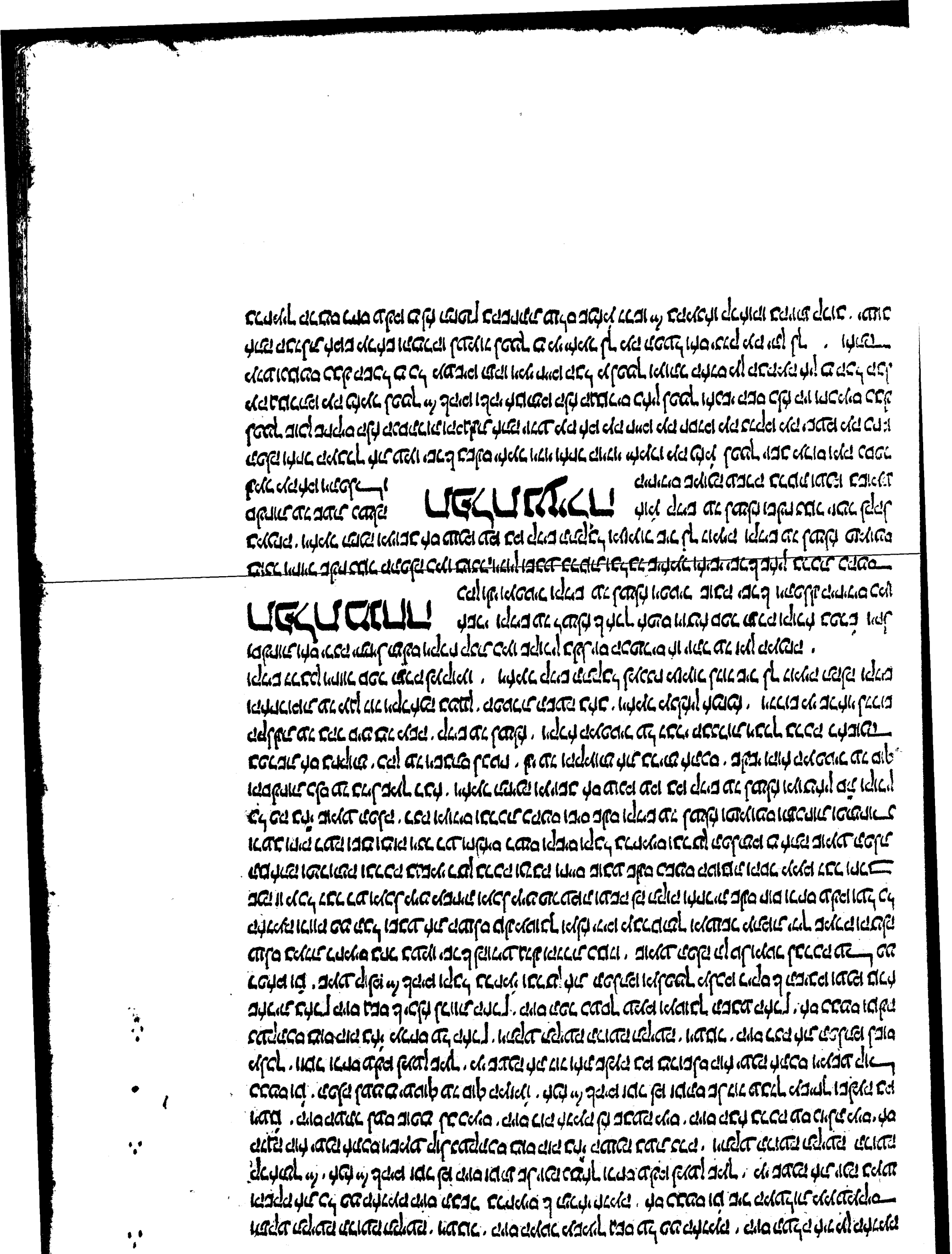

תקעה גרסינן

בפרק קמא דברכות לימר לחד מאן דבעי למידע לי מסיק שתא לי לא
מייתי בהלין עשרה יומי אמאן דאית ליה אסנה עוס הכפורים שרגא בשתא
לא כתיב זיקא לי מסיך וקוריה ידיה לימסיק שתא · ומאן דבעי למידע לי מלא תשקיה לי לא מרע הרגעלא לי
שמין שאר ירק ומעלא · לימ לחבי אשתא לחמרית סימנא מילתא קיא ליש רבנן למיכל בריש שתא לאתרוגא
קרא רוחא כרתי סילקא תמרי · רוחא פרסי הלתן רוחא · ירדן וטוחמן · כרתי יכרתי שוחמין · סילקא יסתלקן
לוחמן · תמרי יתמו שוחמין · וקרא סמיכר לקיות גדל · ומאן דמן המפנים כל מקום ומקום לא מקנה כמן
בחסכנא שרגלן לאכל בתחלת הסעודה הפוח מתוק בדבש שלא שהתחדם עלמן סנה טובה ומתוקה · ובפרוש נפיק
מוקמן לפתח על השולחן כל מיני חיבום ולוכלן ריחם כבם וקריחה · ריחם כבם לעמר מקיק לריחם ולא לעוב
וקריחה לפי שהיה קלה · והרב ר׳ מאיר מרוטנבורק היה רגיל לאכל ריחם חיל וכר לחילם של יצחק ״

תקעו בשחרית

מסתמין לבית הכנסת ומסדרין הברכות וקורין הזמן יהות
כדרך שהומרים בשבת ויש מקומות שמוסיפין מזמור יס—
מעמו של יום כתן מלפנך מספטי יצא וקדמו לשלים עמו · וקורין קריית שמע בברכותיה ומתפללין כדרך
שהתפללו ערבית ומיחוד שלש עשר הקפלה בטוהה ובשחה מלה במלה וכל הכתוב ימומן לפי שהומר שלש עשר
ולא ישיחו בינתים · ויש מקומות שמוקמן שמי פוטים מעמו של יום והן הומרין קל בריח הסנה ויום הכפורים
ליתי ל יבקו הומרו מלחת הסרת לפט הקבה רמנו של עולם מפט מה הן הומרין שרש שירה לפנך לא ברך
ולא עוס הכפורים · הומר לקס לישבר לחט יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מיתה לפט בפתיחה ושרש יהמרו
שירה · ומוציאין שם ספרים בחחד קורין הומסה בפרשת וירא שין מן ויי׳ פקד לות שרה · עד ויקי לחר הלברים—
הלה · וחם היה שבת קורין בו ג׳ ומפטיר קורא בג׳ בקרבנות בפרס פטים ובחם הז׳ עד סוף פסקה · ומפטיר

תקף ועומד

קורא בתחלת ספר שמוש ויקי לים לחד מן הרמתים עד וירס קרן מסיחו ״
הקוקע לתקוע שגריך שיתקע מעומד לכתי יום הרועה יקיה לכס ולפ
לכס מלכס לכתי בא שומר וספרתם לכס · וספרת הטומר מעומד לכתחל חרמים בקמא ג תקרי בקמא
לא בקומה · וקודם שיתקע מברך לשמוע קול שופר ולא לתקוע לשהו בתקיעה הלשה מילות לא בשמיעה כתתן
הוקע בתך הקור לא יהי כתי לחט הטורי ויברך שקחייכו ויתקע הסרת ג פעמי והתת ג פעמי והרת ג פעמי
ולא הוחיל ולא יטל לכשלש כתי ר׳ זל דבר פשוט שמשל לחר ולחם ג לחו ד ולי בברכה שברך הריחון ט הריחון
מברך בשם כל הבא והקע, ולמה יברך הב ולחם לא ברך ולא יטל לתקוע כלל הב הקע בלא ברכה וברכה
בטלה לא קוי טון שופר בתקיעת הב · לימר ר׳ יצחק למה התקשן ומרישן כסדן יושבין וחוזרין והוקשן ומרישן
כסדן טומדין כדי לערבב הסטן פרוש למה התקשן מיושב קודם מוסף וחוזרין על סדר הברכות יכול שתקרן
מתקנו על סדר הברכות למה מקדימין לתקוע מיושב כדי לערבב הסטן פרוש כדי שיתערבב מיד בתקיעה
ריחוקה שלפט תתפלה ולא יקטרב בשעת תפלה · ויש מפרשים שמחת תקיעה ריחוקה מתערבב בשעה · וכתי
לימה ברושלמי בלא הומות לבתח וכתב וקיה שוש תקוע יתקע בשופר גדול · ע שמיע קל שיפורין חזק ומתח
בקול ולא בקול לימ שמע תקיה ומתח דשופר גדול מתח ומתח כל שמע הטיפות לימ ולכי מתח ומתח ומרתע
ומתערבב ושת שה פתי למיתבר קטיפריה לבל נשלם שתקר תקיעה קיה ומתומד שתקיה על סדר ברכות כתתן
קשובר לפט תתנה בשל שלא מתקיעין ס׳ מי שמתפלל תפלת מוסף מתקיעין ודקדק רב חזיי זל מדקא—מ
מתקיעין ולא לימ תקוע לחר תקוע ולא שלש עשר וכתי לחר הריחם זל וקטעם ט קיל דתכן בפרק לין מעמידין

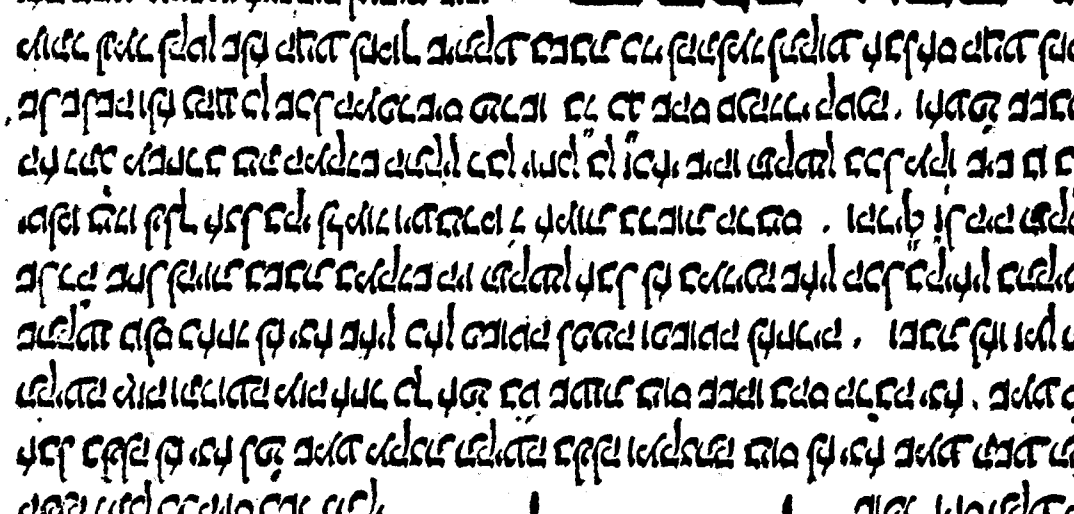

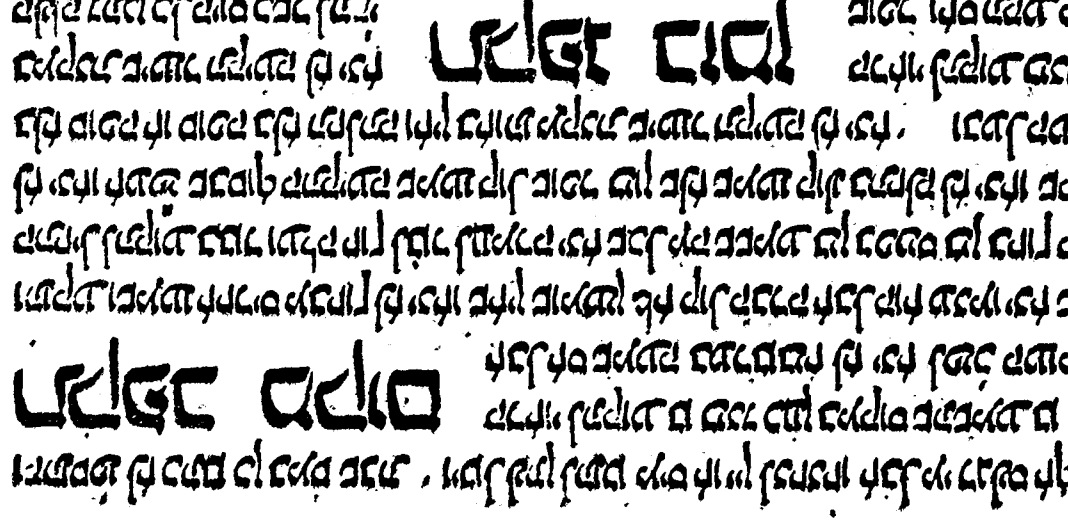

[illegible]

[illegible]

נר מפסיקין מכאן ואילך אין נרשין לתת לחוטפים ט כל אחד ואחד צריך להתעות לאחר תפלתו קודם שיאכל
פשוטה מפסקת. אבל רב עמרם ז"ל כתב שם יומן וידוי במטה להודיעו את מי שחיטן בקי וכן מוקצין
ואחסנתם שכל מקצתן מלקין מ' נשות הכנסת לאחר תפלת המטה שמתוך כך יהיו ל נמי נשוב מעשרו שעדיו
תרא ואוכלין
ומפסיקין קודם בין המשמשות למקרי נפק לן שצריך להוסיף מעט מיחול
על הקדש בין בחילו לחללו בין בעשייתו מלאכה והעסקו וה לין ל שיעור
של קודם בין המשמשות שומעו מהלך שלש ותך לחוק קודם שלשה גרי להוסיף מיחול על הקדש וכש הפסיק מלאכתו
תרב ולעניין
בשר חיוס גדול יכול לחזור ולאכול כל זמן שלא קבל עליו שהעשיר
קטומת חמין בערב יום הכפורים כתב רב עמרם ז"ל שחין להטמין
מפני שחין טומטום החמין של נכרי שחוכל בחול במוצאי יום הכפורי לין ל להטמין לנכרי החול ונכרי
מפלט לכם יחפמיל ועשו סמיכה שחין להטמין. אבל רב נטרונחון ז"ל כתב להטמין בערב יום הכפורי למוצאי
יום הכפורים למה הוצרך לכך בשלמ להטמין לשבת דקל בשב למיכלה למחר של למוצאי יום הכפורים חול קול
למה הוצרך להטמין למוצאי יום הכפורי ימתין למוצאי יום הכפורי ויעשה כל צרכו לבל לין ליסו בנכר והעשה
לין מוחין שמו. ורב שרירא ז"ל כתב דשפר ליתי שמוח מבעי מיחול לחול לעכ"ם דשבי בוש הכפורים על בש ערב
והטמיני לשמור חומו לין בכך בלש ולמוצאי יום הכפורים ישהה שיעור מה שהוש הקדרה בחותה חוש ולחר כך
לוכל מעתה ומותר. וחש תמיה למה הצריך להטמין כדי שתהוש הקדרה בחותה חוש שלש של מעשה כן של במלאכה
הנעשית בחיסור לבל זה שהטמין בקיתר מה צריך להטמין. וחיש יודע מה שהש לחסור יש בנכר שהוברט בחוש
שלש לנכר ט. ולדברי הריח יותר טוב שיטמין כדי שיעלה שעלתה מוכנת במוצאי יום הכפורים בהוך מזו
תשרו קטנת ירק מן המטה ולמעלה כדי להטמין שעלתה כל שכן קטנת חמין שמותרי
תרג מקום
שהוא להלשל נר בשל יום הכפורי מלשלין ובמקום שמוקצין של להלשל
לין מלשלין. וכתב לח קרוש ז"ל שים לבך עשי כמו בשבת. ובכל מקום מלשלין בבתי
כנסיות ובבתי מדרשות ועל גבי חושש ומוקצין בכל מקום להרבות גדות בבתי כנסיות ובבתי
מדרשות מקום לכתוב עליו בחוליס כגון יי. ומתרגמינן בפנסיי יקרוך יי. ולקדוש יי מעבר זה יום
הכפורים שחין בו לא לחלה ולא שתיה בכדומה בכסות נקיה. על כן מכבדין לותו בבל מיני כבודין ומטפח זה
מוקצין למעט בשת הכנסת בגדים עיש. :
תרד כל
קדברים הלסורין בשבת קיום לחסורין
גם בלילה. ומה בין הדברי הלסורי מלאכה לחלה ושתיה ריחוה וסיכה ונעלת
הסנדל ותשמיש המטה. ובלהו נפקי לן מקרי ומיהו לין חיוב כרת של במלאכה ולחלה ושתיה לבל ביחיד
לין בהן כרת ולעש נפקי לן מקרי לסמכתי בעלמי שהו. מלאכה שבר כל מלאכה שחייבין עליה בשבת
חייבין עליה בום הכפורים: וכל שבשבת פטור לבל לסור גם בום הכפורים של שבת ולהפ בקילה ויום
הכפורים זהפ כרת. וכל לסורי קולות שבת מוקצה גם בן בום הכפורי. וכל דבר שהסור לטלטל בשבת לסור
לטלטל בום הכפורים: של שבוש מקצה בן שהתרו בו קטנת ירק מן המטה ולמעלה פרוש להסיר מעליו עלין
המשפסין לתקן לותה לחלה. וכן מותר לפשוט בו לנגוב מן המטה ולמעלה. פ נשבר לותה לפשוט לחלת
קשה. וקמ"ל דבחול לבל כשהל בשבת לסור. ולדידהו מהני לסור לף כשהל בחול
תרה אבילה
חשן שלובל בשבת קצה בום הכפורי חייב וקוץ פרות מבשבת
ולין ישנה בן גדול לקטן בש שיעורים בשבת של שבת לובל לבריס מעותרים לו לבריס

الأسد الأكبر

الأسد الأكبر هو أكبر أسد في العالم. يعيش في أفريقيا. يأكل اللحم. يصطاد الحيوانات الأخرى. الأسد الأكبر قوي جدًا. يمكنه أن يقتل فيلًا. الأسد الأكبر له فراء أصفر وبني. له ذيل طويل. الأسد الأكبر يزأر بصوت عالٍ. يمكن سماع زئيره على بعد ميل. الأسد الأكبر يعيش في مجموعات تسمى الفخار. الفخار يساعد الأسود على الصيد والحماية. الأسد الأكبر ذكي. يتعلم من تجاربه. الأسد الأكبر يحمي صغاره بشدة. الأسد الأكبر مهم للنظام البيئي.

الأسد الصغير

الأسد الصغير هو ابن الأسد الأكبر. الأسد الصغير يلعب كثيرًا. يتعلم كيف يصطاد من والديه. الأسد الصغير ينام كثيرًا. الأسد الصغير ينمو بسرعة. الأسد الصغير يأكل اللحم أيضًا. الأسد الصغير يحتاج إلى حماية. الأسد الصغير يتعلم كيف يزأر. الأسد الصغير يصبح أسدًا أكبر.

الأسد الجائع

الأسد الجائع هو أسد لم يأكل منذ أيام. الأسد الجائع يبحث عن الطعام. الأسد الجائع يصطاد حيوانًا. الأسد الجائع يأكل بسرعة. الأسد الجائع يشعر بالشبع. الأسد الجائع ينام بعد الأكل. الأسد الجائع يستريح. الأسد الجائع يستعد للصيد مرة أخرى.

الأسد الحكيم

الأسد الحكيم هو أسد كبير في السن. الأسد الحكيم يعلم الأسود الصغيرة. الأسد الحكيم يحكي قصصًا عن الصيد. الأسد الحكيم يحمي القطيع. الأسد الحكيم يقود الفخار. الأسد الحكيم يعرف أين يجد الماء. الأسد الحكيم يعرف متى يهاجم. الأسد الحكيم يعرف متى يهرب. الأسد الحكيم يحترمه الجميع.

الباب العاشر

الباب الحادي

[illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]

[

פרק שני

משנה א

משנה ב

תרלז הלכות לולב

ולקיחת לבס ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרי וענף עץ עבות וערבי נחל. ודרשו חז"ל פרי עץ הדר זה אתרוג. כפות תמרים זה לולב. וענף עץ עבות זה הדס. וערבי נחל זה ערבה. וקנוי מפרי לוקח על סדר קומתם. דרך הלולב בשוכו מן הקטן יוכו על עץ אחד כאחד ואחר שגמל מעטו נפתח מעטו וכל מה שמוסי עגל נפתחין עשו יותר והדס שהוא בחיילין עד שנפתח ונפרדו עשו כשר לחפשלם יחגדו לכל הדס שהוא בחיילין עד שנפתח קדבה והקשה וטעמא כעץ פסול. והדס נפרש עשו פסול. ופירש רש"י ז"ל שהוא בעשקין מן הקורה והקוסות מפרשין לוקח על כפולת הענף שכל אחד כפול ומטו שפס. והדס נפרץ שמלין בעגו רוב לוכך כל עלה ועלה ברוב עשן שבולב פסול. דרך הלולב שלאחר סיוכו עלה לאחת מיד כשיגיע שתי לבבעות יוכו עלה לאחר וכן קדבה וה על זה עד שמתכסה כל בקדבה עשן זה על זה וכל אחד כפול והדס לוין כפשלן לו שבל עשו כפשלן מבלן הלאחר ועד הסוף ערוס בלה עשן לו שלין ל קדבה עשן זה על זה שלא מכל בד יהו עלה לאחר למטה שמוך לשקלו ושלה עד ריחשו לו לפשלם היה לעשן קדבה שלא שלין מכסין זה על זה כדבן שלא יהו עלה הסוס עד שבלה כל לוכך הענף שלמטה מעמן פסול. ולב שיבם שדרתו לו רוב עשו פסול. ולריחבל הכשיר בעגו רוב עשו ובלבד שתהא הלומת הלשוקה לחה ולא יבילין לשל ריחם זל. ושיעור היבשות פרשו הקטפות שיהא נפרך בנפרן. ולריחבל פרש משיבלה כל מריחה יבילות שבו ולבין פטו וכן משקר. נקטם ריחשו פסול. ופי לריחבל זל שבקטם מלקטין שבריחשו עד שלחסר מעטו מן הקורה. ובעל הפשטור זל כתב לא שבקטמו הבא מלקטין הלשוטס שבריחשו שבשה עשן הלשוטס פרוס עד הקורה ולא בעגו בקורה. ולשל לריחם זל פרש לבוב בקיומין הלשוטס מיפסיל. בשלק ריחשו כשר ולי עבד בהמעט פרוס בל שים בו שם ריחם כזה פסול. ופירש רש"י ז"ל שהוא בריית היכא שים לו שם שדליות מיוחדת עשו לבין ומיוחדת לבין ולבון בשלק לימן מבמע בך ריח לו לעמיד שלב שבול סדוק בו היכ לימיר שלב בשלק בחלין קונח שלח מייבי שבשלק בחלבשית עד שבפתח מלקה הפסול. ופירש רש"י ז"ל שם עשן הלשוטס שבס הקורה בלה מלקה זה מוה ובשלקה הקורה עד הקטן שלמטה מקן. וקנוטס ז"ל מפרשים שם עשן הלשוטס שדרבן לקיומין מיוחברין בפרו זה מוה ברובן עד שבריחס כשטס. וריף ז"ל פרש על כל עשה שלב שבס כשטן ובבן לוחל ולא בפרו פטקס זה מוה ועלין מיוחברין בבבן כשר. לבל לא מלקו בבבן רוב בל עלה ועלה ברוב בל עשן שבשלב פסול. וכן כתבו הרמב"ס ז"ל והריבל ז"ל. יש לו בעין שם קושין בפרש שבטוח ובמיה לו שבקוס לומבשית לשטו לו לבדין פסול. לבל עקוס לאחריו כשר. ולא קוי בפוף בריחשו פסול ולוקח בפשרה בפופה לבל לא עשו בשטן בריחשו בעין שדרך לקיות בהדבה על בין כשר.

וענף

עץ עבות זרשו חז"ל שענפיו מבסין זה בזה בקיום פ' עוקין ג' עשן מיוחדין זה בעגו וקיום הדס וקיבו לומי עבות דקיומי הלולב הלולב בשלא יהו עלה מלוקה בקן לוחל ובשרו מקס עד שבריחשו שלשה בקן לוחל כשר לוחל בשעל בוחל שלין לוחל בעוך מיוחדו ולא יבלו הדבה בקן לוחל ובשרו מקס עד שבריחשו שלשה בקן לוחל כשר לוחל בשעל בשרו רובס בעגו שקיו ל ובשרו מקס ל ובשרו שלשה. קיו עץ הלולב הבקיע בשיעור לוכך הקדס ובשרו רוב הלעשה פסול. כתבו הקנוטס ז"ל שבריך שיהא בבל שיעור לוכך הקדס עבות ולא שלו פסול. ובעל הפשטור ז"ל כתב לפ"ם לין עץ שלא פעם לוחל שלשה בוחל קיטו כשר. וכן כתב הרמב"ס ז"ל ולוחל ז"ל הכריע

ואחר תרנא ובחב

ולמה נקרא שמו יעקב, שנתעקב את עשו שלשה עקובים, את בכורתו ואת ברכותיו ואת כהונתו הגדולה. ד"א יעקב, שנתעקב מן החטא, שנאמר (תהלים ל"ב) אשרי נשוי פשע כסוי חטאה. ד"א יעקב, שנתעקב מן העבירה, שנאמר (ישעיה ל"ג) ויעקב מעבירה. ד"א יעקב, שנתעקב מן הקללה, שנאמר (בראשית כ"ז) ויברכהו ויאמר הן ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'. ד"א יעקב, שנתעקב מן הדמים, שנאמר (שמואל ב' ג') ויאחז יואב בזקן אבנר להדבר אתו בשלום ויכהו שם בחמש. ד"א יעקב, שנתעקב מן הגלות, שנאמר (ירמיה ל') ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים. ד"א יעקב, שנתעקב מן הגיהנם, שנאמר (ישעיה כ"ט) לכן כה אמר ה' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם. ד"א יעקב, שנתעקב מן הרשעה, שנאמר (ישעיה כ"ט) לא עתה יעקב לא עתה תחוורנה פניו. ד"א יעקב, שנתעקב מן הקטרוג, שנאמר (ירמיה ל') ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים. ד"א יעקב, שנתעקב מן הקטרוג, שנאמר (ירמיה ל') ואתה אל תירא עבדי יעקב נאם ה' ואל תחת ישראל כי הנני מושיעך מרחוק ואת זרעך מארץ שבים.

פרשת וישלח

ויאמר יעקב אל רחל ולאה בשדה אל צאנו. אמר להן, בואו ונלך לשדה שלא יראו רועי אחיכם שאנו מדברים. ד"א אל צאנו,

הלכות תפילין

חתרס אכסנאי

הנותר

תרסט

תער

תער בלי

הלל הגדול

הלל

הלל הקטן
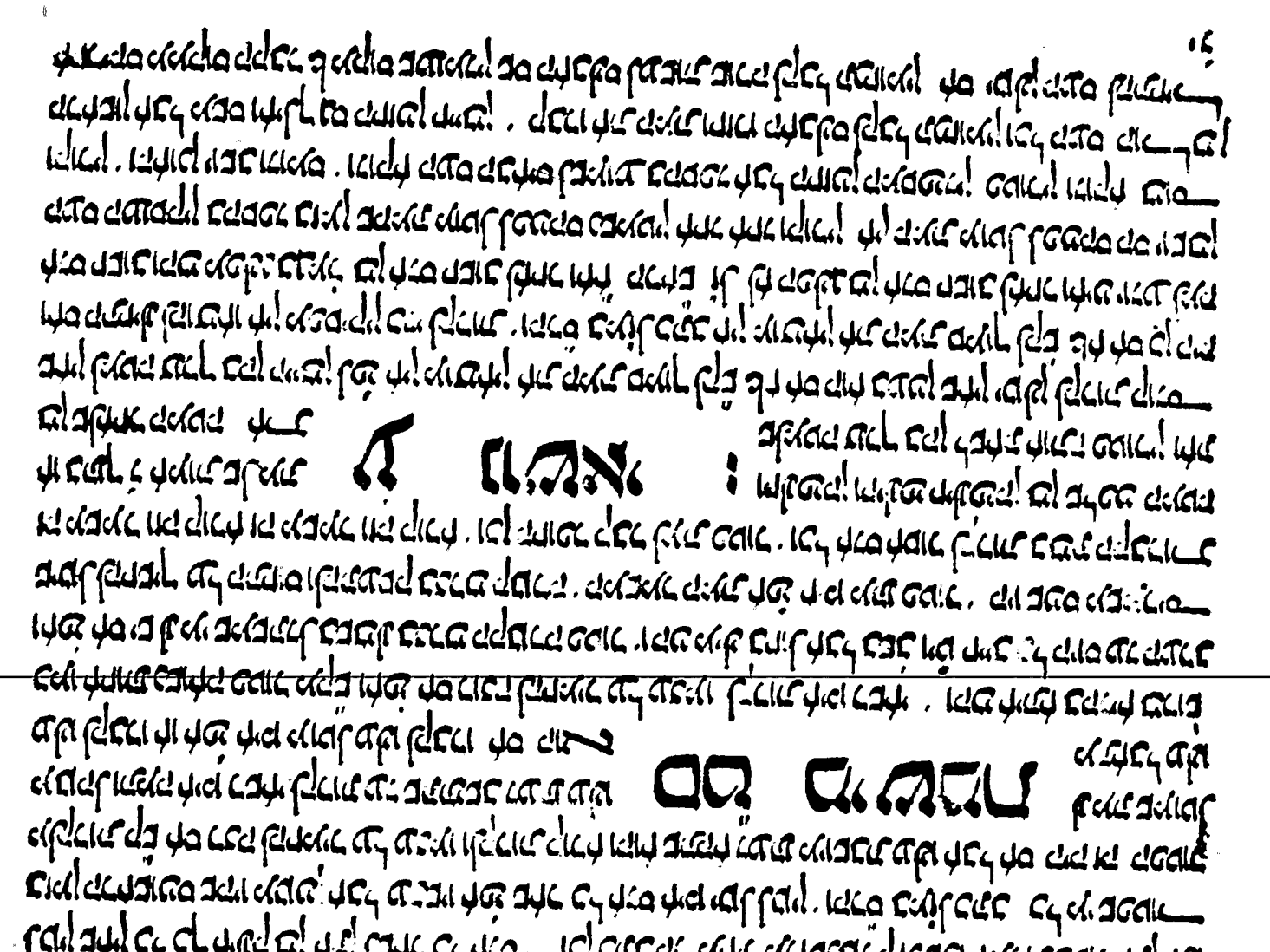
הלל בר הונא